

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto X.

V Ljubljani, 28. julija 1938.

Štev. 30.

Lažje je deliti dobroto kakor pravico.

Samuel Johnson,
angleški pesnik
(1709—1784)

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Telefon št. 53-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: za 1/4 leta 20 din, 1/2 leta 40 din, 1/3 leta 60 din; v Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. ROKOPISOV ne vračamo, nefrankiranih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 dinarje znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petlinjska vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetre in širina 55 milimetrov) din 7.— Med oglasi stane vsaka petlinjska vrstica din 4.50. — Notice: vsaka beseda din 2.— Mali oglasi: vsaka beseda din 0.50. Oglasi davek povsod se posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Ali ste zadovoljni
s svojim šelom?

(Gl. str. 4)

USTVARJALNO DELO *

Vprašanje ljubljanske bolnišnice in sploh vseh naših bolnišnic je že lep čas med najbolj perečimi v Sloveniji. Vsi tisti, ki so le kdaj bili v ljubljanski bolnišnici, na obisku pri zdravnikih ali svojcih, posebno pa tisti, ki so se morali v njej zdraviti, bi znali o tem žalostnem poglavju napisati cele knjige. Res je: kdor ni bolan in se ni prisiljen zdraviti v ljubljanski državni bolnišnici, nima potrebe, da bi se zaradi nje razburjal; toda tisti, ki so v tej bolnišnici iskali zdravja, so dobili o njej kaj slab vtis.

Pogosto se je že zgodilo, da v težkih, prav težkih primerih bolnišnica ni mogla odpreti svojih vrat bolnikom, kajti vse postelje so bile zasedene in vse so bile prenapolnjene. To ni nič čudnega, kajti ljubljanska bolnišnica mora svoja vrata odpirati vsem bolnikom od blizu in daleč.

Pred kratkim je Osebnostni urad za zavarovanje delavcev dovolil banki upravi v Ljubljani posojilo 43.000.000 din, ki jih bo banka uprava uporabila za zidavo in modernizacijo svojih bolnišnic. Za slehernega človeka, ki objektivno misli, je ta novica pomnila velik dogodek. In velik korak naprej. Velik korak, ki mu je namen, da se eno najbolj perečih vprašanj sodobne Slovenije vsaj kolikor toliko uredi in izboljša. Kajti zavedati se moramo, da je zdravje slehernega posameznika, prav tako kakor zdravje vsega naroda prvi in glavni pogoj za napredek naroda in za njegovo bodočnost.

V nedeljskem »Slovencu« beremo, da je »ban dravske banovine dr. Marko Natlačen, ki je že ves čas s kar največjo pozornostjo in zanimanjem spremljal vse težave, ki so se z njimi borile vse naše bolniške ustanove, videl, da je banovina dolžna, čeprav z velikimi žrtvami, s svoje strani storiti vse, kar se le da.«

Po ugotovitvah in ocenah, ki jih je zanj izdelal socialni oddelek banke uprave, manjka v Sloveniji za sodobno delovanje bolnišnic namenj 2.500 bolniških postelj, t. j. približno toliko, kolikor jih sploh premorejo danes vsi državni in banovinski bolniški zavodi skupaj.

Torej s posojilom 43.000.000 din, ki jih bo banovina dobila v treh letnih obrokih, bodo bolniške vprašanje skušali urediti postopno, t. j. ves gradbeni načrt bodo izdelali v prihodnjih treh letih. V prvi vrsti bodo gradili in uredili splošno banovinsko bolnišnico v Mariboru. Dogradili bodo in opremili že obstoječi novi paviljon za štiri bolniške oddelke, zgradili bodo novo porodnišnico, centralno kurilnico in centralno pralnico, novo upravno poslopje in bolniško kapelo; nadzidali bodo kirurški in interni oddelek in dvignili novo razkvalnicnico.

Ravno tako bodo dogradili in razširili tudi bolnišnico v Celju, dogradili bodo porodnišnico, zgradili novo upravno poslopje in novo bolniško pekarno. Bolnišnici v Brežicah bodo dozdali porodniški oddelek, bolnišnici v Slovenj Gradcu bodo pa dozdali izolirnico. Bolnišnici v Ptujju bodo dogradili zvezno poslopje med dvema oddelkoma, prav tako bodo pa tudi preuredili hiralnico v bolnišnico. Banovinska bolnišnica v Novem mestu bo dobila nove stanovanjske prostore; triletni načrt vpoštevata dve hiralnici v Gornji Radgoni, ki jo bodo dogradili, pri hiralnici v Vojniku bodo pa dvignili novo stanovanjsko poslopje in pralnico. Bolnišnici v Murski Soboti bodo čisto na novo zgradili. Gradbeni dela bodo stala okrog 12 milijonov dinarjev.

Stremljenje in dela dravske banovine, da bi se uredila vprašanja bolnišnic, moramo vsekakor pozdraviti kar najtopleje. Storili smo velik korak naprej, čeprav je ostalo še mnogo vprašanj odprtih, marsikaj, kar delno spada ali ne spada v področje uprave dravske banovine. Ostalo je odprto bolniško vprašanje na Gorenjskem, Dolenjskem in Notranjskem; pozabiti pa tudi ne smemo še zelo pereče vprašanje — ljubljansko bolnišnico.

Vsako pozitivno delo moramo pozdraviti, še prav posebno pa stremljenje, da se vendar že uredi tolikanj pereče vprašanje naših bolnišnic, namenjenih v prvi vrsti malemu človeku. Kajti samo zdravo ljudstvo je porok za lepšo bodočnost naroda in za njegov napredek!

Haka

RAZGLED PO SVETU

Anglija posreduje

Lord Runciman pride v Prago, da bo posredoval med češkoslovaško vlado in sudetsko-nemško stranko

Pretekli teden je potekal v znamenju uradnega obiska angleškega kraljevskega para v francoski republik. Francoski narod je angleška suverena sprejel zelo prisrčno. Prijateljstvo med veliko Anglijo in veliko Francijo, ki se je že pogosto v zadnjih sto letih skalilo, je tokrat spet zablistelo v novem sijaju.

O priliki teh kraljevskih svečanosti v Parizu so se ugledni predstavniki angleške in francoske vlade kajpak pogovorili o perečih mednarodnih vprašanjih, predvsem o Spaniji in Češkoslovaški. Preveč optimistično pa vendar ne smemo presojati teh razgovorov, kajti če so ob tej priložnosti ponovno poudarjali staro prijateljstvo med Anglijo in Francijo, to še zdaleč ne pomeni, da bi bili prišli Angličani popolnoma na isto črto kakor Francozi; z drugimi besedami: to ne pomeni, da bi bili Angličani na črti francoske zunanje politike.

Predvsem si moramo biti na jasnem, da so Francozi bolj ko kateri koli narod narod čustva, narod, čigar velika večina stoji v današnjem svetovnopoličnem položaju čustveno in razumsko na strani češkoslovaškega naroda in španske republikanske vlade. Na strani češkoslovaškega naroda stoji Francija zato, ker je češkoslovaški narod prav tako kakor francoski narod demokratiški, in zato, ker bi vsak napad na češkoslovaško državno neodvisnost pomenil napad na zahodno demokracijo in oslabitev položaja demokratiškega bloka držav, ki ga vodita Francija in Anglija.

Čustveno in razumsko je tudi na strani republikanske Spanije, kajti zaveda se, da bi končna zmaga generala Franca pomenila v prvi vrsti nov udarec za demokracijo, v drugi vrsti pa ogrožitev južne francoske meje in pomorske zveze z afriškimi kolonijami. Če bi general Franco zmagal, bi Francijo na severu, vzhodu in jugu obdajale same bolj ali manj odkrite sovražnice.

Pri Angležih je stvar druga. Oni so narod zase. Narod na otoku, ki ga od celine loči morje. Narod, ki je leta in leta sam sebi sugeriral, da mu ni celina nič mar in da se ga zadeve, ki se gode onstran Rokavskega preliva, prav nič ne tičejo. Angleški narod presoja hkratu vse politične dogodke na svetu tudi s trgovskega stališča. Za Angleža je vse samo »business« (kupčija). Za angleški narod so kolonije business, španska vojna business in češkoslovaško vprašanje prav tako — business. Ta business ne smemo razumeti dobesedno. Včasih pomeni ta business denar, včasih pomeni pa politične koncesije.

Zadnja leta smo na primer opazili, da so se Angleži kaj neradi potegnili

za kakšno državo ali za kakšno pereče vprašanje. Tudi obljubljeni niso ničesar. Pogovarjali so se, pogajali, toda brezobvezno. Spomnimo se samo vseh dogodkov v zvezi s češkoslovaškim vprašanjem zadnjih mesecev, in takoj nam bo postalo jasno, da Angleži prav za prav niso še nikoli dejali, da so na strani Češkoslovaške. In prav tako niso rekli, da so na strani Nemčije. Rekli so samo, da pojdejo s Francijo, če bi jo kdo napadel. Ne iz nesebičnosti, kajpak. Anglež ne mara ničesar tvegati, če mu ni končni cilj jasno pred očmi.

Sicer je pri Angležih tako, da eno mislijo, drugo govorijo, a tretje store. In zato bo najbrže ostalo do konca odprto vprašanje, kaj je njihov pravi cilj pri urejanju srednjeevropskih zadev.

Naša slika kaže angleškega kralja Jurija VI. v družbi s predsednikom francoske republike g. Lebrunom o priliki velikih svečanosti v Parizu, pri delanju francoske vojske

Ob istem času, ko so se v Parizu vršile velike svečanosti o priliki sprejema angleške kraljevske dvojice, se je v Londonu kar na lepem pojavil stotnik Fritz Wiedemann, osebni adjutant Adolfa Hitlerja. Stotnik Wiedemann, ki se je že večkrat v posebnih mislih mudil v Londonu, je tokrat sicer prišel na videz nepričakovano in se je zgasil v zasebnem lon-

donskem stanovanju angleškega zunanjega ministra lorda Halifaxa. V političnih krogih so poudarjali, da je ta razgovor neuraden in da je samo informativnega značaja. Še zdaj ni nihče mogel zvedeti prave vsebine razgovorov, ki sta jih imela stotnik Wiedemann in lord Halifax. Splošno pa menijo, da je stotnik Wiedemann prišel v Hitlerjevemu imenu, torej preko glavne uradne nemške zunanje politike, in da je predložil lordu Halifaxu poseben predlog, neko kompromisno rešitev češkoslovaškega problema: kompromis med stališčem češke vlade in zahtevami sudetskonemške stranke.

Razgovor med lordom Halifaxom in stotnikom Wiedemannom je bil precej dolg. Iz tega sklepajo, da je lord Halifax priložnost, ki mu jo je ponudila Nemčija, temeljito zagrabil. Z druge strani je pa tudi Nemčija prišla s sprejemljivimi predlogi, kajti zaveda se, da tokrat Anglija ne misli bluffati, ampak bi resnično stopila na stran Francije, če bi šlo zares. Boljše je torej, da se poprej dogovorita, si misli Anglija in Nemčija.

Najprej se morata torej dogovoriti glede češkoslovaške. Če se to vprašanje kolikor toliko zadovoljivo uredi, se bodo razgovori lahko nadaljevali tudi o drugih vprašanjih, ki so posebno za Anglijo velikega pomena. Lahko pa že slutimo, da bodo Angleži v češkoslovaškem vprašanju dali Nemcem nove koncesije in da bodo skušali češkoslovaško vprašanje že v prihodnjih tednih če le mogoče definitivno urediti.

Razen razgovora med lordom Halifaxom in stotnikom Wiedemannom sta te dni imela daljši razgovor tudi nemški veleposlanik v Londonu dr. von Dirksen in angleški ministrski predsednik Chamberlain. Iz vseh teh razgovorov, ki o njih angleška in nemška vlada nič pravega ne izdasta, se je te dni na lepem rodilo nekaj čisto nepričakovanega in novega: angleška vlada je v dogovoru s francosko in češkoslovaško vlado sklenila, da pošlje v Prago lorda Walterja Runcimana, člana liberalne stranke gornje zbornice, da bo posredoval pri pogajanjih med češkoslovaško vlado in sudetskonemško stranko v Pragi. Lord Runciman se že prihodnje dni odpelje v Prago.

Dogodki, ki so se zadnje dni odigrali za kulisami svetovne politike, so dobili svoje uradno potrdilo tudi v tokovnem govoru angleškega ministrskega predsednika v spodnji zbornici. Chamberlain je potrdil, da je treba češkoslovaško vprašanje čim prej spraviti s sveta, in izrekel upanje, da bo to vprašanje pomagal uspešno urediti angleški posredovalec — mislil je na lorda Runcimana — ki bo pri tem neodvisen od angleške vlade in tudi od vseh drugih vlad. Nastopal bo zgolj

Predsednik kraljevske vlade dr. Milan Stojadinović je 23. t. m. praznoval 50letnico svojega rojstva. Ob tej priliki je prejel iz vse države in tudi iz tujine ogromno čestitk. Evropski tisk mu je ob 50letnici posvetil veliko prisrčnih člankov; v njih poudarja, da je z osebnostjo predsednika jugoslovanske vlade v zvezi tudi napredek in blagostanje Jugoslavije

po svojem osebnem prepričanju in Chamberlainu računa, da mu bosta češkoslovaška vlada in sudetskonemška stranka olajšali njegovo težko nalogo z vsestransko podporo.

O priliki sklepanja angleško-italijanskega sporazuma o Spaniji o veliki noči je angleški ministrski predsednik Chamberlain na očitke svojih nasprotnikov v spodnji zbornici odgovoril, da bo, če mu ta sporazum ne bo uspel, pojedel svoj klubok. Na dani je, da je ureditev češkoslovaškega vprašanja v zelo tesni zvezi z ureditvijo nemško-angleškega prijateljstva in da je vse to v zvezi z angleško-italijanskim dogovorom in s španskim vprašanjem. Zato se g. Chamberlain zelo trudi, da ne bi moral pojedeti svoj klubok.

Novi zapletljivi na Daljnem Vzhodu

Ker na severu japonske zmage niso kaj prida zalegle, so se Japonci sklenili vreči na jug, na Kanton. Priprave za napad na to veljavno luko trajajo že mesece in mesece in pred kratkim je že vse kazalo, da so dozorele za odločilno ofenzivo. Tedaj je pa na lepem počil rusko-japonski incident na mandžurski meji.

Mislimo, da nismo daleč od resnice, če zapišemo, da so to pol izzvali Rusi, ne Japonci. Sicer ne verjamemo, da si sovjetska Rusija želi vojne z Japonci; preveč tvegan je za ruski politični sistem spopad i na vzhodu i na zahodu. Rusi vedo, da so vojno z Japonci klub svojim dolgoletnim pripravam na Daljnem vzhodu še zmedom niso dovolj pripravljeni. Toda Rusi tudi vedo, da se tudi njih smrtna sovražnica danes ne more spuščati v nobene vojne pustolovščine: preveč se je zagrizla v trdo jabolko na Kitajskem, da bi se mogla hkratu ubraniti še napada v boka. Rusi so najbrže prav računali: zdaj, prav zdaj je napočil pravi trenutek, ne sicer za vojno v pravem smislu, ampak za vojno v daljnovzhodnem pomenu: za incidente.

S tega vidika je treba po naši sodbi gledati incident na rusko-mandžurski meji. Njegov namen je prozoren: Japonci naj vedo, da so na severu vse prej ko na varnem, zato naj si dobro premislijo, preden se spuste v novo avanturo na kitajskem jugu; ugotovilo bi jih stali sadove vse njihove kitajske politike zadnjih let.

Seveda si ne smemo prikrivati, da utegne biti takšna ruska politika zelo nevarna, ne samo za oba prizadeta partnerja, temveč tudi za Evropo: le prehitro se zna takle na videz nedolžen kamenček na nevarnem položju spremeniti v usoden plaz. Dogodki zadnjih dni so pokazali, da se Rusi še niso ušli: Japonci so po prvotnem alarmu, ki ga je zagnala njihova vlada in na njen ukaz vesoljni niponski tisk, nekam hitro odnehali in ni več ne rožljajo z orožjem. Poslali so velika vojaška ojačenja v Mandžurijo in za nekaj časa odložili svoj napovedani pohod na kitajski jug. To je bil pa na koncu koncev cilj rusko-intrige: razbreznenitev Kitajcev. To pot so Rusi uspehi. Ali bodo tudi v bodoče?

Gluhih orehov
ne poznamo od zunaj

Pri žitni kavi tudi ne vidimo od zunaj, ali so zrna samo navadno žgana škrobovina ali polni praženi slad. Pri Kneippovi se pa lahko zanesemo, da ima vsako zrnce v sebi dragoceno praženo sladno jedro, ki je tisto, kar daje kavi iz Kneippove tako dober in zrnati kavi podoben okus.

Kneippova
SLADNA KAVA

Spremembe v slovenskem tisku

V »Jutru« z dne 23. t. m. beremo tole notico:

V teku notranje reorganizacije naših časopisnih podjetij so bile izvršene v zadnjem času nekatere spremembe. Načelnik g. Adolf Ribnikar je izstopil iz družbe Jugografike (konzorcija »Jutra«) in odločil mesto njegovega poslovalstva. Njegov delež je prevzela zadruga Napredni tisk.

Predstavniki izdajateljev naših listov »Jutra«, »Jutra, ponedeljske izdaje« ter »Življenja in sveta« v smislu zakona o tisku bo odslej g. Stanko Virant, glavni urednik in namestnik direktorja »Jutra«, predstavnik izdajateljev »Domovine« pa pooblaščenec zadruge Napredni tisk g. direktor Jožef Reiser.

»Mariborski Večernik Jutra« preneha z 31. julijem izhajati v lastništvu »Jutra«, odnosno Jugografike ter ga prevzame s 1. avgustom kot lastnik in izdajatelj nov konzorcij pod vodstvom g. Adolfa Ribnikarja.

Novico o spremembi v lastništvu konzorcija »Jutra« so v vseh političnih in novinarskih krogih sprejeli z veliko pozornostjo. Neke spremembe so sicer že dolgo pričakovale; v naši javnosti so vse zadnje mesece šušljali o tem in onem in nekateri listi so vedeli celo vse mogoče podrobnosti. Kljub temu je novica, da je eden izmed glavnih ustanoviteljev »Jutra« izstopil iz konzorcija tega lista in prevzel »Mariborski Večernik Jutra«, počila v javnost kot senzacija.

Načelnik g. Ribnikar slovi pri vseh, ki poznajo naše časništvo, po svojih organizacijskih sposobnostih. Razumljivo je zato pričakovanje, da bo te sposobnosti z uspehom uveljavil v svojem novem podjetju. Proč kar misli napraviti, je baje podvojitev obsega »Večernika« z dosedanjih 4 na 8 strani. Zboljšanje edinega slovenskega dnevnika na naši severni meji na takšno stopnjo, da se bo lahko meril s tiskom naše metropole, sicer ne bo lahka ne hitra stvar; toda če g. Ribnikar uspe, bi utegnil preporočiti »Večernika« v nadaljnji razvoj tudi ostalega slovenskega dnevnega tiska. Vprašanje je le, ali se bo g. Ribnikarju posrečilo pri reorganizaciji lista organizirati tudi njega največja del: prvovrsten uredniški in upravni aparat. **Kronist**

Politični teden

Potovanje predsednika vlade dr. Milana Stojadinovića po jadranski obali.

Predsednik vlade in zunanji minister dr. Milan Stojadinović je prejšnji teden obiskal gornji Jadran. Po svečanem sprejemu na Sušaku, Bakru in Bakarju se je odpravil v Kraljevico. Kjer ga je pozdravil tamonjski župan. Lekarinar g. Kaponi, član kraljeviške JRZ, je med drugim izrekel željo, naj bi Slovenija dobila zvezno s Kvarnerjem, naj bi se dogradila Martinšica, železniška zveza med Bakrom in Kraljevico in da bi se pristanišča zboljšala. Dr. Stojadinović je nato obiskal v Kraljevici dom Jadranske straže in poklonil članom 2000 dinarjev.

Tudi v Crikvenici so predsednika vlade zelo prišerno sprejeli. Spotoma si je ogledal cesto, ki jo grade od Crikvenice proti Kraljevici, potlej se je pa odpravil v Novi. Tu se je predvsem zanimal za razvoj tujskega prometa. Potlej je dr. Stojadinović odšel v Malinsko, kjer je obiskal Turistični in Čehoslovanski dom. Iz Malinske se je peljal na otok Krk in obiskal škofa dr. Srebrnič. S Krka se je odpravil v Karlobag pod Velebitom. V spremstvu ministrov si je dr. Stojadinović ogledal delo na cesti Karlobag—Lisarsce. To je del ceste, ki bo vezala Sušak, Split in Ulčini. Predsednik vlade je izjavil, da bodo prav v kratkem razgradili cesto do Lisarsce do Obrovca. Razgradili bodo tudi cesto od Karlovca do Senja. Načrti za avtomobilsko cesto od Sušaka do Kraljevice so baje tudi že gotovi. Predsednik vlade je izjavil, da bodo pri teh gradnjah zastopana samo domača podjetja in samo domači delavci.

Ko je dr. Stojadinović pregledal vsa dela, se je s svojim spremstvom odpravil proti otoku Pagu, kjer bo pregledal državne solarne. Na vsej poti je ljudstvo predsednika vlade prišerno pozdravljalo in mu navdušeno vzklikalo.

Dr. Milan Stojadinović, predsednik vlade in zunanji minister, se je te dni v spremstvu ministrov Stošovića, Letice in dr. Novakovića z Bleda pripeljal na Jadran. V soboto, 23. t. m. je dr. Stojadinović praznoval 50letnico svojega rojstva. — V Ljubljani se bo vršil od 23. do 28. julija 1. l. 20. mednarodni katoliški esperantski kongres. — V naše vode na Jadranu so te dni priplule italijanske in angleške vojne ladje. Obenem je prvič prišla na uradni obisk tudi italijanska vojna mornarica. — Zaradi smrti romunske kraljice Marije bo po največjem nalogu dvor Nj. Vel. kralja najvišje šest tednov, to je od 18. julija do 28. avgusta 1938. — 35 članov Katoliške akcije pod vodstvom škofa dr. Rožmana je te dni sprejel papež v advienici. — Nj. Vis. knez namestnik Pavle je te dni

Radio mu je vrnil izgubljenega sina

Kako se je sreča nasmehnila mlademu pouličnemu pevcu

Beograd, julija.

Pravijo, da usoda že v zibelki zaznamuje svoje ljubljence; potlej se pa z njimi igra, jih meče v toku življenja kakor orehovo lupino in čaka, da pride čas. Takrat pokaže svoje pravo lice in dokaže, kaj zna. Da je to resnica, vam lahko pove eden izmed mnogih, ki se jim je usoda nasmehnila ravno še o pravem času.

To je Dušan Nadžvinski iz Sombora. Še majhnega, šest tednov starega neboljenčka, je usoda kruto zadela. Ugrabila mu je očeta, ki je moral v vojsko na galicijske poljane in se ni več vrnil. Mati je morala v Beograd na delo, za dete je pa skrbela neka sorodnica. Ko je bil star 13 let, si je sam poiskal kruha kot učenec v neki čevljarški delavnici, a obrti se ni izučil. V sebi je imel pustolovski žilico, ki mu ni dala, da bi mirno živel. Šel je k nekemu cirkusu, kjer so v njem odkrili talent za glasbo. Čez dve leti je postal poulični pevec in

se je preživljal z drobižem, ki so mu ga metale kuharice in služkinje skozi okna.

Ko je bil že dorasel mladenič, je sklenil, da se bo lotil česa stalnega. Učit se je šel za mehanika. Odslej ga je usoda premetavala na vse strani. Odslužil je vojake, se nekaj časa potikal in nazadnje postal sofer. Kot poulični pevec se je najrajši spremljal s havajsko kitaro. Ko je bil že sofer, so ga poklicali k radiu v beograjsko kratkovalovno postajo. Prenos je bil namenjen daljni tujini. Usoda je hotela, da ga je v Sanghaju poslušal njegov lastni oče. Ko je napovedovalec na koncu pojasnil, da je kitaro igral Dušan Nadžvinski, je oče prisluhnil. Kakor da bi vedel, da je njegov sin, tako v dno duše so ga ganili zvoki havajske kitare.

Od tistega trenutka mu ni bilo žal ne časa ne denarja, da bi našel svojega sina. Preko konzulatov, ministrstev in radijskih postaj je poizvedo-

val, kdo je ta Dušan Nadžvinski. Zme-rom, je hotel poslušati beograjski radio, a zaradi vojne na Daljnem Vzhodu se mu to ni vselej posrečilo. Nazadnje je dobil odgovor, da je Dušan Nadžvinski oni mali neboljenček, ki ga je leta 1915. pustil v zibelki. Pisal mu je pismo: »Mili in ljubljeni, edini sinko moj, Dušan moj...«

Korespondenca se je začela. Sin je zvedel, da je oče po vojni preživljal hude čase kot ruski ujetnik po sibirskih stepih in mestih. Oženil se je z Rusinjo in ima dve hčeri. Ena je za-ročena, drugo, staro 16 let, bo pa poslal v svojo domovino, da se bo tam izšolala. V Sanghaju, v francoskem okraju, na eni izmed najlepših avenij ima enega največjih kozmetičnih salonov. Svoje bogastvo hoče zdaj deliti s svojim ljublim, izgubljenim edincem.

Mladi mož je presrečen in komaj čaka, da se objame s svojim očetom. Pravi, da bo vzel s seboj kitaro, ki ga je privedla k njemu...

sprejel v avdienco finančnega ministra Letice. — Centrala državnih železnic v Berlinu je te dni odprla v Zagrebu na Zrinjskem trgu svojo prometno pisarno. — 30 nemških akademikov je prišlo te dni v letovisce Sutomore pri Baru in so v gosteh akademskega kluba JRZ »Slovenski jug«. — Državna hipotekarna banka, glavna podružnica v Ljubljani, je dne 19. julija t. l. izplačala zdravilišču v Rogaski Slatini za modernizacijo njenih naprav dolgo-ročno posojilo 10 milijonov dinarjev.

Prejšnji teden sta se štiri dni mudila na uradnem obisku v Parizu angleški kralj Jurij VI. in kraljica Elizabeta. S tem obiskom se je še utrdilo prijateljstvo med Francijo in Anglijo, ki je dalo francoskemu narodu občutek varnosti. Kralj Jurij in kraljica Elizabeta sta se z lepimi spomini vrnila v London. Pri slovesu je angleški kralj povabil predsednika francoske republike Lebruna na obisk v začetku prihodnjega leta. Lebrun bo prišel v London najbrže meseca marca 1939. — Nemčija je predlagala Angliji konferenco štirih velešil. Po ureditvi sudske-romanske zadeve bi Nemčija sklenila s CSR nepopadljivo pogodbo. — Urad za nadzorstvo nad izvozom orožja in municije v Washingtonu je te dni objavil številke, ki kažejo, da so Združene države že zmerom glavni dobavitelj letal za ves svet, zlasti za Kitajsko, Japonsko in Nizozemsko Indijo. — Na velikem nedeljskem shodu v Celovcu je namestnik vodje rajha in kanclerja Hitlerja Rudolf Hess med drugim rekel: »Nemški narod si želi miru, vendar ne more in ne bo dovolil nobenih izzivov.« — Španski nacionalisti so te dni pričeli novo ofenzivo. Francoske čete so pričele napadati v treh smereh proti Saguntu. Nacionalistična letala so ponovno bombardirala republikanska mesta. Na morju so napadla danski parnik »Bodila« in so ga polopila. — V nedeljo se v Bukarešti pokopali romunske kraljice Marije. Pogreba so se udeležili zastopniki vseh evropskih dvorov in vlad, ogromna množica ljudi iz prestolnice in veliko odposlancev iz vse države ter oddelki romunske vojske. Izpolnili so zadnjo željo pokojne kraljice Marije in so njeno srce položili v zlato žaro, ki so jo shranili v kapelici gradu Cotroceni. Pozneje jo bodo prenesli v grad Balik ob Črnem morju. — V nedeljo se je v Kjopenhavnu vršila konferenca sedmih severnih držav. Štirje nordijski ministri so s tovariši iz Nizozemske, Belgije in Luksemburga preračunali splošni zunanje-politični položaj, predvsem pa svoje stališče do ZN in do španskega problema. — Predsednik italijanske vlade Mussolini je odredil, da bodo morali biti odseji vsi državni uradniki v Italiji v uradu v uniformah. — Mussolini bo še letos v pozni jeseni prišel v Budimpešto in tako vrnil madžarskemu ministrskemu predsedniku Imredu njegov pravkaršnji obisk. — Na Nizozemskem je bilo konec junija 315.743 brezposelnih delavcev, med njimi 130.320 žensk. — Velika nevarnost vojne med Rusijo in Japonsko je nastala zaradi vpada ruskih čet na mandžursko ozemlje. Rusija pošilja svoje čete na korejsko in mandžursko mejo. V gorah nad Sanchungom se je utaborilo 3000 ruskih vojakov, iz zaledja pa prihajajo tja še zmerom nova ojačenja. Japonska vlada je na daljši seji sklenila odpo-

slati na ogroženo korejsko-mandžursko področje dve diviziji moderno opremljenega vojaštva, ki naj bi prisilili Ruse k umiku. Po novejših poročilih je napetost znatno popustila. — Olimpijski odbor je sklenil, da bo olimpijada leta 1940. namesto v Tokiu v Helsinkih na Finskem, leta 1944. pa v Tokiu. — V nedeljo so se v Ljubljani vršile mednarodne tekme letalskih modelov. Tekmami so prisostvovali med drugimi odličniki letalskega poveljnika generala Simonovića, inženir Milosavljević in predsednik Aerokluba inženir Tadija Sondermayer. — Na Grskem je bil te dni hud potres, ki je terjal mnogo človeških žrtev. Najhuje je prizadeta atenska pokrajina. Atene same pa le malo. — Italijansko korporacijsko ministrstvo je te dni določilo, da se mora po vsej Italiji uporabljati za peko in testenine enotna mešanica pšenične in koruzne moke. Čisto pšenično moko bodo v bodoče rabili le še v izjemnih primerih.

Naš napredek

Za cesto Maribor—St. Ilj je gradbeno ministrstvo odobrilo kredit 1.000.000 dinarjev, da bodo takovali del ceste od Pesnice do Košakov.

Maribor bo dobil novo Tržaško cesto. Široka bo 18 m in bo vsa tlakovana. Načrti so že gotovi.

Za obnovo državnih cest v Sloveniji je odobrilo gradbeno ministrstvo 40 milijonov dinarjev, banška uprava je pa izvršila vse potrebne načrte. Dela se bodo začela v jeseni, ko bo konec glavne tujske sezone.

DECA PREZIVLJA SVOJE POČITNICE PRI DELU V SADOVNJAKIH

Niš, julija. Upravnik sadovnjaka v Nišu g. Tuliribarić je že lansko leto prišel na to, da bi poletil izkoristil šolske počitnice in ustanovil tako imenovane »delovne čete« šolskih otrok. Odziv je bil izredno velik. Starši radi pošiljajo svoje otroke, da se česa nauče in zraven dobe še denar. Otrok je dan za dnem več. Vsako drevesce ima svojega negovalca, ki reže, pleve, čisti. Zjutraj, opoldne in zvečer prihajajo in se vračajo lepo v dvoredih. Pri delu in na polji si zapojejo. Vadi jih najstarejši, ki hodi v tretjo gimnazijo, najmlajši in najposposnejši je pa osemletni Aca.

Upravnik je povedal, da so otroci poslušnejši in natančnejši ko starejši delavci.

ZENA NA SODISCU Z OČETNO KISLINO OSLEPILA MOŽA

Subotica, julija. Nikola Radić je s svojo ženo Marijo obdeloval zemljo in čisto srečno živel. Toda vdal se je pi-jaci in začel zanemarjati delo. Nazadnje je zemljo prepisal ženi in otrokom, ter se ločil. Od časa do časa se je pa vrnil in takrat je vselej ženo pretepal in grdo ravnal z njo. Pred kratkim je spet prišel in prisilil ženo, da je zapustila dom, sam je pa prodal s trudom zrejeni svinji in vzel denar. Zena ga je zato tožila. Te dni so ga poklicali pred subotičko sodišče. Ko je žena zvedela, da je mož na sodišču, je kupila očetno kislino in jo v sodni dvorani pljusnila možu v oči, da bo ostal slep za vse življenje.

Zena svojega dejanja prav nič ne obžaluje, a pokoriti se bo morala zanj v zaporih.

Rok za vlaganje prošnji za odlog plačil, sanacija ali izvenkonkurno likvidacijo denarnih zavodov bo potekel 23. avgusta. Dotlej lahko vložijo prošnje oni denarni zavodi, ki so aktivni, a so prišli v stisko zaradi izjemnega stanja, tistim zavodom pa, ki so se po-

služili zaščite denarnih zavodov leta 1934. se odlaganje plačil ne more odobriti.

Cepivo za kolero za Kitajce izdelujejo v zagrebškem higienskem zavodu. Cepivo v 500.000 dozah vrednih 100 tisoč dinarjev, bo naša država poklonila kot prispevek za mednarodno protiepidemsko akcijo.

Obisk naših kopališč v Dalmaciji se je v drugi polovici julija popravil, upajo pa, da bo v avgustu in septembru še večji, kajti v juniju in prvi polovici julija je bil za 30% slabši ko lanski obisk v istem času.

Velika razstava znakov bo v Ljubljani od 6. do 11. avgusta v vseh prostorih Trgovskega doma. Priredil jo bo Filatelistični klub v Ljubljani, udeležili se je pa bodo s svojimi prispevki znakov sami znani filatelisti, med njimi pokrovitelj razstave minister dr. Mehmed Spaho. Ministrstvo za promet je dovolilo polovično vozno.

Prva mednarodna tekma letalskih modelov na ljubljanskem letališču 23. in 24. julija je od udeležbi 11 držav dosegla sijajne uspehe. Prireditelj je bila pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja Petra II., ki je poklonil lep pokal. Najboljši čas so dosegli Angleži (13 minut 11 sekund), za njimi pa Francozi, Čehoslovaki, Jugoslavi, Nemei in Madžari.

Plemenit dar. Za proslavo 20letnice Jugoslavije je industrijec g. Hinko Pogacnik iz Ruš daroval za revno šolsko deo 1000 dinarjev. Vredno posnemanja!

Škoda, nastala po toči na Bizelskem, cenijo samo pri vinu na 10 milijonov dinarjev, ker je uničenih 35.000 hl pridelka. Poškodovale je pa tudi trsje, sadno drevje, polja, vrtove in pašoja; to škodo cenijo na svojih 5 milijonov dinarjev. Potrebna je nujna pomoč.

Umrl je znani hrvatski časnikar, esejist, publicist in dramatik Mirko Dečak. Ustanovil je več listov in sodeloval skoraj pri vseh hrvatskih dnevnikih. Smatrajo ga za ustanovitelja modernega novinarstva na Hrvaškem.

Dinarski kovanec, ki ima na obeh straneh kraljevo podobo, so našli v Kamniku v neki gostilni. Neznani falsifikator je dva dinarske novca opilil in zvaril tako, da ima ponarejeni novce isto debelino in težo ko pravi dinar. Toliko truda je najbrž žrtvoval za to, da bi pri žrebanju in pri igri zmerom dobil; najbrže je opeharil več svojih tovarišev, potlej ga je pa po pomoti oddal.

Zastrupil se je 70letni preužitek Andrej Unuk v Stopnem pri Makolah. Samomor je izvršil baje zato, ker je imel precej dolgov in so ga upniki venomer terjali.

50milijonsko posojilo je najela Primorska banovina pri Državni hipotekarni banki. Posojilo bo izplačala v treh obrokih in ga bo banovina porabila za zidanje šol, cest, banovinske palače in gimnazije v Splitu, za izpolnitev bolnišnice, pospeševanje kmetijstva, za preskrbo kraških krajev z vodo in za melioracija poplavljenega ozemlja.

3000 kg zlata nakopile Jugoslavija na leto. 1811 kg ga da borski rudnik. Tretjino vsega zlata morajo podjetja

STARŠI, POZOR!

Za svoje hčerce in sinove dobite za malo denarja prvovrstni živalni stroj z 20letno garancijo ali kolo, katerih ima veliko partijo naprodaj

P R O M E T

nasproti Križanske cerkve v Ljubljani

Obiščite 7. MARIBORSKI TEDEN

od 6. do 15. avgusta 1938

Polovična vožnja na železnih od 4. do 17. avgusta 1938

Veliki narodni tabor dne 14. avgusta 1938

Jubilarna razstava ob priliki proslave

20-letnice Jugoslavije v Mariboru

VELIKA GOSPODARSKA IN KULTURNA REVILJA

Industrija - Tekstil - Trgovina - Obrt - Kmetijska razstava - Razstava cest - Tujskoprometna razstava - Fotoamaterska razstava - Filatelistična razstava - Gostinstvo - Vinska pokusnja ženska priča dela - Razstava narodnih noš iz vseh krajev države - Razstava »Nanos« Čebelarstva razstava - Razstava malih živali - Koncertne in gledališke prireditve - Sportne prireditve - Veseliški park na razstavišču itd.

Mariborski otok, najlepše kopališče v Jugoslaviji

Zeleno, romantično Pohorje...

Vinorodne Slovenske gorice...

Gostoljubni, lepi Maribor — Vas vabijo!

oddati Narodni banki za njeno zlato podlago.

Dr. Korošca so soglasno izvolili za častnega člana občine Radvanje.

Nabave nemškega premoga za državne železnice se bodo baje povečale. Kot utemeljitev za to naročilo navajajo, da so naše zaloge izčrpane in da domači rudniki ne morejo dobavljati izrednih dobav.

Prva letošnja žrtev kamniških planin je postal 29letni urarski pomočnik Viktor Brejce iz Kamnika. Bližala se je nevihta, zato je hitel, da bi čim prej prišel na varno, skočil je z ene kamnite police na drugo, trčil ob skalo in zagrmel v prepad.

Starec, ki že 13 let ponoči ni zatisnil očesa, je 75letni Miča Marković iz Kragujevca, sluga občinske uprave. Njegova služba mu ne dovoljuje, da bi ponoči spal, trdi pa, da tudi podnevi počiva le 2 uri na dan.

Trileten otroček je zažgal kozolec z vžigalicami, ki jih je našel v očetuven sukniču. Igral se je in nazadnje je zažgal seno v kozolecu, ki je zgorel do tal. Škoda je domala krita z zavarovalnico.

Proslava 20letnice Jugoslavije se bo vršila v zvezi z mariborskim tednom v Mariboru z ugodnostjo četrtinske vozne od 12. do 16. avgusta.

Zrtev avtomobilske nesreče je te dni postal zidarski delovodja Franc Fridl iz Poličke vasi. Nesreča se je zgodila, ker je na nekem ovinku zavozil v avto trgovca Srečka Kranjca iz Pesnice. Nesrečnej je obležal na mestu mrtve.

Cene na motornih vlakih. Poročali smo, da so začeli voziti na progi Beograd—Dubrovnik motorni vlaki. Dodajamo, da imajo ti vlaki samo I. in II. razred, ker so namenjeni v prvi vrsti za turistična potovanja. Cena je ista kakor za brzovlake, doplača se pa še 80 dinarjev za osebo. Popusti veljajo za letoviščarje. Prtljage in ekspresnih pošilk ne prevajajo. Potniki smejo vzeti s seboj le kovčege do velikosti 55x50x10 cm.

Svojvrsten muzej bodo odprli v Dubrovniku. V njem bodo shranjeni vsi predmeti in priprave, ki so jih potrebovali nekdanji za čiščenje žila. Muzej bo v hiši, kjer so imeli za časa republike žitna skladišča.

Veliko tatinsko tolpo, ki je s svojimi vlini in ropi že dolgo ogrožala srednjo in ormoško okolico, so izsledili na tombohi v Obrežu. Ko je tolpa občikala gostilničarja Kosija v Središču, mu je razen drugega odnesla tudi blok tombohiških kart, ki so tolpo potlej na tombohi izdale.

Požar je v Leskovcu pri Krškem uničil gospodarsko poslopje dr. Ferdinanda Trenza. Ogenj je bil baje potaknjen in je napravil veliko škodo, ki je le delno krita z zavarovalnico.

Osebnosti

Poročili so se: V Ljubljani: gđ. Zdenka Kyovska iz Ljubljane in gđ. Fran Mirtić, poročnik fregate iz Sibenika; gđ. Lina Suštar, zasebna uradnica iz Kosez pri Ljubljani in g. Franc Kržić, tiskarski strojnik Jugoslovanske tiskarne. — Iekreno čestitamo!

Umrl so: V Ljubljani: Jožica Battelino, žena stavbenika; Ursula Richterjeva, roj. Traun; Marija Majerjeva, žena policijskega nadzornika v pokou; Ivan Ambrožič, brivski mojster; Josip Rozina, uradnik v pok. V Mariboru: Matej Jožič, žel. urad. v pok.; 88letni France Bratoš, vrtnar. V Celju: Zumer Maks, davčni in-spektor v pok. V Kranju: 40letna Slavka Savnikova, roj. Kavčič, vdova po lekarnarju V Ribnici: 72letna Hermina Ančikova, vdova po lekarnarju. V Pragerskem: Jože Vin-diš, vlakovodja v pok in poestnik. V Grobljah: Anton Zupančič, vojni invalid. Na Jesenicah: Ivica Rakovec, V Orlicu na Pohorju: Andrej Grubič, pos. in trg. — Zaljubljen naše iskreno sožalje!

Specialni atelje

za okvire slik in gobalino

JULIJ KLEIN

LJUBLJANA, Veltova ul. 4

Gumb ga je rešil

Presenetljiv razplet zamotanega ločitvenega procesa

(nT-i) Čikago, julija.

V Čikagu je uradoval kaj svojevrsten urad: zalagal je ločitev željezne zakonice z ločitvenimi vzroki. Kajpak ne iz idealizma, ampak za dolarje. Pogosto si je težko izmisliti pripraven vzrok za ločitev zakona, zato je imel ta urad polne roke dela, vse dotlej, dokler ni policija pred kratkim zvedela zanj in ga zaprla, podjetne lastnike pa spravila pod ključ.

Ce se žena naveliča moža

Neka starejša, a še brhka Američanka, se je naveličala svojega moža, ker se je do ušes zaljubila v nekega mladega lepota in bi se rada z njim poročila. Takšen vzrok bi v Ameriki zadostoval za ločitev, a le za ločitev po ženi krivdi. Gospa je pa hotela dobiti vzdrževalnino, ker njen mladi junak ni imel dovolj denarja, da bi oba udobno živela.

Treba si je bilo torej izmisliti kakšen zelo pripraven in tehten vzrok za ločitev. V takšnem primeru bi marsikatera druga žena navedla kot vzrok za ločitev možovo brutalnost, a tokrat to ni bilo mogoče, kajti zakonca sta se dolgo let izvrstno razumela in se nista niti enkrat resno sporekla. Žena si je belila glavo, kako bi se kar najugodnejše ločila, dokler ji ni neka prijateljica nasvetovala, naj se obrne do urada, ki si za nekaj dolarjev že izmisli pravi vzrok za ločitev. Rečeno, storjeno. Gospa je plačala nekaj dolarjev in trije lastniki urada so se zatopili v napeto premišljevanje...

Prizor iz bara

Nekaj tednov pozneje je sodnik zakonu ločil — po krivdi moža. Mož je moral plačevati vzdrževalnino. V dokaz njegove krivde je ležala na mizi pred preiskovalnim sodnikom neka fotografija; na njej si videl gospenje moža v nežnem objemu neke lepe plesalke iz nekega bara v Long-Islandu. Mož skoraj ni mogel trditi, da na sliki ni on, ampak nekdo drugi, po drugi strani je pa odločno tajil, da bi poznal lepo plesalko in da bi jo kdaj koli tako nežno objemal. A v podobnih primerih pač vsakdo tako trdi in tako je sodnik možu ugovore kratko malo zavrnil in zakon razdrl.

Za gospo se je šele zdaj pričelo pravo življenje. Kar pomenila se je. V globokih pozirkih je bila zlato svoboda. Povsod je hotela biti, povsod uživati življenje. Videl si jo na vseh razkošnih družabnih prireditvah; krmarila je svoj motorni čoln po sinjem Michiganem jezera in sijala od sreče. Saj pa niti slutila ni kakšno maščevanje ji pripravljala hudobna usoda.

Ce je mož tovarnar za gumbce...

Med tem ko se je žena s svojim mladim izvoljencem neskrbno zabavala, je njen osleparjeni mož napel vse sile, da dokaže svojo nedolžnost. Vedel je, da ni kriv, in hotel je to tudi drugim dokazati. In na koncu koncev je imel tudi že 57 let, to se pravi, bil je v življenjski dobi, ko se človek navadno zanima samo še za svoje delo in ko si že na tistem želi počitka. Dogodivščine z lepimi plesalkami so ubogega moža zanimale prav tako malo kakor kvadratura kroga.

Vsak dan je osleparjeni mož znova ogledoval usodno fotografijo; vse na njej se je jemalo z resničnostjo: njegovi čevlji, njegova obleka, njegov trebušček in celo njegova plesalka. Pač, kaj je pa tole?

Mož je bil po poklicu tovarnar; imel je tovarno za gumbce. V teku let si je tako pridobil čedno premoženje. Izdelovati je pričel namreč čisto nove gumbce, gumbce s tremi luknjicami in ne s štirimi, kakor so jih bili ljudje dotlej vajeni. Izkazalo se je, da se ti gumbi zelo dobro obnesejo, da so trpežni in močni. In mnogo konfekcijskih trgovin je pričelo kupovati samo njegove gumbce.

Labek problem

Obleka pa, ki jo je ogledoval na usodni fotografiji, je imela gumbce s štirimi luknjicami. Ali je že kdo slišal, da bi tovarnar, ki izdeluje boljše gumbce kakor konkurenčne tovarne, vzel prišiti na svoje obleke slabše gumbce? In res je tovarnar koj nato poklical nekega notarja, ki je uradno ugotovil, da ima tovarnar na vseh svojih oblekah samo gumbce svojega izdelka, gumbce s tremi luknjicami.

Na sodišču so spet imeli polne roke dela. V neki fotografski delavnici so sliko skrbno povečali in tedaj se je kmalu pokazalo, da je slika ponarejena. Tovarnarjevo glavo je namreč nekdo silno spretno vstavil v fotografijo, tako da je šele povečava odkrila sleparijo. Sodnik je bil torej prisiljen, preklicati svojo razsodbo. Tovarnar gumbov se je svoje lažne žene iznebil in še pare mu ni bilo treba plačati zanj. Policija je pa svojevrstnemu uradu za ločitvene vzroke kmalu nato prišla na sled in ga zapečatila.

Samo eden je imel korist od pozne ljubezni bogate tovarnarke: tovarnar sam, ki je s pravdo dvignil toliko prahu, da so njegovi izdelki zasloveli vse bolj, kakor bi jih pa mogla razglasiti še tako velikopotezna reklama...

več ljubimka. Kajti s takšnim človekom, ki je že z eno nogo v grobu, ne bo zapravljala mladih let... In Greta je še tisti dan zapustila gospoda Kernerja.

Toda nič ni tako skrito, da ne bi postalo kdaj očito. Tudi v tej komediji so se lepega dne glavni igralci nehoti sami izdali in tako se je ne konec odigral na sodišču, kjer je sodnik ločil zakon — kajpak po krivdi obeh zakoncev...

»Ali ljubite svojo taščo?« Brvrr! Marsikoga je ob tem vprašanju streslo do kosti... In vendar, najnovejša ameriška statistika je matematično dokazala, da razmerje med snaha-mi, zeti in taščami ni tako slabo, kakor svet navadno sodi. Od 50.000 možkih in žensk je odgovorilo pritrilno 92 odstotkov žensk in 52 odstotkov možkih. Kakor vidimo, so možiki še zmerom nepopoljšljivi nasprotniki dobrih naukov in skrbnih tašč...

Pravijo, da ni več prave plemenitosti na svetu, a menda ni pravila brez izjem. Tako je to dni prinesel neki neznanec v župnišče londonskega predmestja Camberwella neko darilo. Odprla mu je kuharica in ker župnika ni bilo doma, je kar njej pomolil velik zavitek, zamrval svoje ime, potlej pa dejal: »Slika je v cerkvi bolj na varnem ko pri meni.« Nato se je hitro poslovil in izginil. Pozneje so strokovnjaki ugotovili, da je skromni neznanec daroval cerkvi umetno neprecenljivo vrednost, pravo delo italijanskega mojstra Correggia. Župnik se pa plemenitemu darovalcu še zahvaliti ne more, ker si pozablja služkinja ni bila zapomnila njegovega imena.

Kaj hitro se lahko film spremeni v resničnost, o tem sta se te dni na lastni koži prepričala ameriška »zvezdnica« Myrna Loy in Clark Gable. V nekem filmu sta morala namreč odigrati prizor, kako filmski reporter (Clark Gable) filma pristanek neke slavne letalke (Myrna Loy). Ravno tedaj se pa vname

letalo in iz filmskega reporterja se Clark prelevi v junškega viteza in reši lepo letalko iz plamenov. Prizor je bil pa vse preveč resničen, ker se je letalo res vnelo in je moral Gable po Myrno v resnični ogenj. Pravijo, da je prizor vzljubljenjski nevarnosti obeh umetnikov izvrstno uspel; na koncu koncev ni to nič čudnega, saj sta vedela za to nevarnost samo glavna junaka: Myrna in Gable...

London žaluje za Henrietto, smo čitali te dni v časopisih. Kdo je bila ta slovitka Henrietta? Nikče drugi ko 105 let stari kadaku, ki so ga pred tremi leti prekrstili v Nelsona Cooksona. Ta kadaku je bil kaj čuden ptič. Ne samo da je živel precej dalje ko povprečen zemljan, vsak večer si je tudi privoščil požirek whiskyja in je v svojem življenju trikrat obpotoval svet. Najbolj zanimivo je pa to, da je do svojega 102. leta vztrajno tajil svoj pravi spol. Do tistih dob so ga namreč vsi imeli za samca; v 102. letu pa je znesel — jajce. Bistri kadaku je najbrže počakal, da je nastopila emancipacija svojo zmagovito pot.

Tlak iz kruha so imeli te dni v Hollywoodu, a kajpak samo pri filmanju zgodovinskega filma o Françoisu Villonu. V filmu vidiš obleganje Pariza, vidiš, kako se Parižani obupno branijo, kako celo tlak razbijajo in kamenje pomečejo na sovražnika. Prizor je moral biti kajpak kar najbolj naraven, a kakšno naj bo kamenje, da ne bodo statisti ranjeni? Poskusili so z gumija-

Od 10 oseb jih ima 7 zobni kamen.
Tudi Tebi grozi z izpadom zob!
Varuj se ga!

SARGOV

KALODONT

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Veseli dogodek na oxfordski univerzi

(n) Oxford, julija. Studenti Oriellovega collegea (visoke šole) v Oxfordu slove po svoji duhoviti hudomušnosti in nagajivosti. Te dni so si spet izmislili nekaj posebno krepkega. Pred nekaj tedni je namreč častivredni »Times« priobčil tole, na videz kaj vsakdanjo novico:

»28. maja 1938. se je v Oriellovem kolegiju v Oxfordu gospe Georgini, ženi O. C. Testuda, rodil sin. Ime mu je Whalley George.«

Sicer nihče ni vedel, kdo sta skrivnostni gospod Testudo in njegova žena, s preneznim imenom »Georgina«. Vseeno je pa kar deževalo čestitk in brzojav, neki zastopnik za otroške vozičke je vsak dan potrpežljivo trkal na vratarjeva vrata, po pošti so pa prihajale brezplačne pošiljke najboljših otroških prehrane in celo povojčkov ni manjkalo...

Neki londonski časopis je pa le razvozlal uganko skrivnostnega novorojenca v študentovskem kolegiju. Testudo je latinsko ime za — želvo. Oxfordski kolegij ima namreč že dolgo let dve stari želvi; živali imata na hrbtu narisane barve kolegija in napisan dan, ko je moštvo oxfordskega kolegija premagalo v slovitih veslaških tekmah na Temzi veslače cambridške univerze. Neki študent iz Kana, George Whalley, vnet ljubitelj živali, je pa pred kratkim kupil na oxfordskem trgu mlado želvico in jo na skrivaj položil v hlevček k starima veteranoma.

Konec ni težko uganiti. Studenti so sklenili, da je treba ta dogodek »spodobno in pošteno« proslaviti. Takoj so poslali oni resno-šaljivi oglas v »Times« in so malo trdokožo »baby« krstili na ime kanadskega ljubitelja živali, Georgea Whalleya. Whalley se je od srca nasmejal, ko je zvedel za to potegavščino, samo zdaj je nekoliko v zadregi, kaj naj stori z raznimi poskusnimi pošiljkami za otroško prehrano, s plenčkami in povojčki in kako naj se odkriža podjetnega in že nepotrpežljivega zastopnika za otroške vozičke...

Vljuden vlomilec

(w) Dublin, julija. »Ne smete ga obsoditi, bil je zelo vljuden in ljubezniv!« Tako je zaklicala gospa Redmondova iz Dublina sodniku, ko je sodil 23letnega vlomilca Riharda Rocka. Mlade-

nica so obdolžili, da je nasilno vdrl v več stanovanj in izvršil pet vlomov.

Gospa Redmondova je bila tudi med žrtvami. Pri zaslišanju je izpovedala, da je omedlela, ko je zagledala neznanca v stanovanju. Toda vlomilec je bil zelo ljubezniv: skočil je v kuhinjo in se vrnil s kozarcem vode ter ji dal piti, da se je spet zavedla. Dostavila je: »Imela sem v denarnici tri šilinge, a niti na misel mu ni prišlo, da bi si jih prilastil.«

Na smolo je bila pa izpoved gospoda Redmonda čisto drugačna. Njega je pa Rock zvezal in pograbil denar, ki ga je imel skritega za plinskim števcom.

Ker so Rocku dokazali še štiri druge vlome, so ga obsodili na šest let zaporu. Ko je sodnik izrekel razsodbo, je gospa Redmondova malone omedlela.

Senzacionalna razdelitev kvart pri bridžu

(nH-w) Newyork, junija. Stiri dame so te dni v mestu Findlayu v državi Oklahomi (USA) igrale svojo priljubljeno igro — bridge. Ko so tako med igro, kakor po navadi, kvarte dobro zmešale in jih razdelile, so opazile, da je vsaka izmed njih dobila trinajst kvart iste barve...

Takoj so brzojavile v Newyork gospodu Culbertsonu, največjemu bridžistu sveta. Odgovoril jim je, da se ategne takšna razporeditev kvart — da se matematično izrazimo — prirediti samo enkrat na 158 milijard delitev kvart.

(Intrans, Pariz)

Ne kršitev zakona, temveč bolezen

ka Budimpešta, julija. Budimpeštanski trgovec Emerik G. je opazil, da njegova žena pri belem dnevu, tako rekoč pred očmi sosedov zahaja v samsko stanovanje mladega odvetnika v isti hiši. Zeno je zato kratko in malo zapustil, le-ta ga je pa zdaj tožila za vzdrževalnino. Pri razpravi so pričje potrdile možne navedbe in pojasnile število in čas ženinih obiskov. Stvar se je zdela tako jasna, da so vsi pričakovali, da bodo sodniki ženinne zahteve zavrnili. Njen zagovornik je pa tedaj izjavil, da žena ni kriva, ampak je le bolna. Predlagal je zaslišanje prisotnega psihoanalitika in le-ta je pojasnil, da se dani, ki je on njen zdravnik, v zavesti pogosto pojavljajo izpadi, ki se spričo današnje znanosti lahko dokažejo. Prav zato tudi po-

čenja stvari, ki se jih sama niti ne zaveda. Po dolgotrajnem opazovanju je ugotovil, da ima dama manijo, da išče vžigalice. Njena bolezen ima pa to posebnost, da hoče to, kar išče, najti vselej na enem in istem mestu. Zato ni čudno, da je bolnica hodila po vžigalice zmerom le v odvetnikovo stanovanje. Prav isti zdravnik je poskusil, da bi jo te aberacije ozdravil s sugestijo in upa, da bo uspel.

Po tej presenetljivi izjavi so zaslišali odvetnika in njegovo gospodinjico. Tedaj se je izkazalo, da obiskovanega odvetnika takrat v Budimpešti sploh ni bilo in da o teh obiskih tudi ni slišar ne ve.

Gospodinja je izjavila, da je dama prišla k njej vsak dan desetkrat ali dvajsetkrat po vžigalice. To se ji je sicer čudno zdelo, posebno še, ker je vedela, da je dama bogata in jo je večkrat tudi vprašala, zakaj si vžigalic ne kupi, vselej je pa dobila le zmene odgovore.

Po tem zaslišanju je sodnik moža obsodil, da mora ženi plačevati vzdrževalnino, češ da se po madžarskem zakonu zakona ne more ločiti niti tedaj, če je eden izmed zakoncev slaboumen.

Greta Garbo — blagajničarka...

(w) New York, julija. Ali bi se hoteli poročiti z Greta Garbo? To vprašanje je zadal neki ameriški tednik svojim bralcem.

75 % jih je odgovorilo nikalno, a tudi med ostalimi 25 % se niso vsi brez pridržkov izrekli za zakon z najslavnejšo filmsko igralko sveta. Tako je neki lastnik manjšega kina odpisal:

»Poročil bi se z Greta Garbo le tedaj, če bi pristala na to, da postane blagajničarka v mojem kinu.«

Na dan plačani ministri

Pariz, julija. Na Francoskem imajo zanimivo novost: ministri ne bodo od sedlej nič več dobivali plače na mesec, ampak na dan. To novost so uvedli zato, ker se pogosto zgodi, da se vlada spremeni prej, preden preteče mesec dni.

Francoski ministrski predsednik dobi na leto 360.000 dinarjev plače, navaden minister pa 240.000 dinarjev.

(Weltwoche, Curih)

ŠIROM PO SVETU

v 46 vrsticah

Orkan ob jasnem nebu je te dni divjal v Hóldasovem fjordu na Norveškem; razkrival je hiše, prevrnil več ribiških ladij in trgati ribiške mreže. Človeških žrtev ni bilo. Znanstveniki si niso še edini, kako in zakaj je ta čudni orkan nastal. — Na krožni polet nad južnoameriški državami namerava poleteti Howard Hughes, rektor poleta okrog sveta. — 60 morarjev je zbolelo na angleški matici ladij za letala »Gloriosus«, ker so jedli pokvarjene konzerve. — 300.000 dolarjev (okrog 14.000.000 din) je stal milijonarja Howarda Hughesa polet okrog sveta; samo letalo je stalo 200.000 dolarjev. — Najmlajša francoska steno-grafka je 17letna Jeanne Lepot-Robinova; piše 140 besed na minuto. — Bankovce po 5.000 frankov bo natiskala francoska narodna banka, ker se v denarnem obtoku vse bolj kaže potreba po tako velikih bankovcih. — 200 letal za Anglijo je pričela graditi kalifornijska letalska družba Lockheed; naročilo bo gotovo do konca drugega leta. — Bruseljsko astronomsko uro, ki poleg točnega časa kaže tudi kroženje nebesnega svoda, imune spremembe in gibanje premičnic, so kupili Američani za Rockefellerjevo donatnico v Newyorku. — Hladna zima se nam obeta, tako pravi znani švedski vremenslovce prof. Sandström. Svojo trditev opira na okoliščino, da je letos temperatura Zaltvskega toka za 2 stopinji padla. — Strašno neurje je te dni divjalo nad Gradcem v Avstriji; v več sto hiš je vdrla voda, v nekatere kleteh je stala že 1 do 2 m visoko; ljudem so morali priti na pomoč gasilci. — Tornado je uničil kokošjo farmo v Benwicu v južni Floridi. Hud vrtnec je odnesel v zrak okrog 10.000 kokoši in niti ena izmed njih ni ostala živa.

ČUDNI LJUDJE • ČUDEN SVET

»Ali ljubite svojo taščo?« Brvrr! Marsikoga je ob tem vprašanju streslo do kosti... In vendar, najnovejša ameriška statistika je matematično dokazala, da razmerje med snaha-mi, zeti in taščami ni tako slabo, kakor svet navadno sodi. Od 50.000 možkih in žensk je odgovorilo pritrilno 92 odstotkov žensk in 52 odstotkov možkih. Kakor vidimo, so možiki še zmerom nepopoljšljivi nasprotniki dobrih naukov in skrbnih tašč...

Pravijo, da ni več prave plemenitosti na svetu, a menda ni pravila brez izjem. Tako je to dni prinesel neki neznanec v župnišče londonskega predmestja Camberwella neko darilo. Odprla mu je kuharica in ker župnika ni bilo doma, je kar njej pomolil velik zavitek, zamrval svoje ime, potlej pa dejal: »Slika je v cerkvi bolj na varnem ko pri meni.« Nato se je hitro poslovil in izginil. Pozneje so strokovnjaki ugotovili, da je skromni neznanec daroval cerkvi umetno neprecenljivo vrednost, pravo delo italijanskega mojstra Correggia. Župnik se pa plemenitemu darovalcu še zahvaliti ne more, ker si pozablja služkinja ni bila zapomnila njegovega imena.

Kaj hitro se lahko film spremeni v resničnost, o tem sta se te dni na lastni koži prepričala ameriška »zvezdnica« Myrna Loy in Clark Gable. V nekem filmu sta morala namreč odigrati prizor, kako filmski reporter (Clark Gable) filma pristanek neke slavne letalke (Myrna Loy). Ravno tedaj se pa vname

letalo in iz filmskega reporterja se Clark prelevi v junškega viteza in reši lepo letalko iz plamenov. Prizor je bil pa vse preveč resničen, ker se je letalo res vnelo in je moral Gable po Myrno v resnični ogenj. Pravijo, da je prizor vzljubljenjski nevarnosti obeh umetnikov izvrstno uspel; na koncu koncev ni to nič čudnega, saj sta vedela za to nevarnost samo glavna junaka: Myrna in Gable...

London žaluje za Henrietto, smo čitali te dni v časopisih. Kdo je bila ta slovitka Henrietta? Nikče drugi ko 105 let stari kadaku, ki so ga pred tremi leti prekrstili v Nelsona Cooksona. Ta kadaku je bil kaj čuden ptič. Ne samo da je živel precej dalje ko povprečen zemljan, vsak večer si je tudi privoščil požirek whiskyja in je v svojem življenju trikrat obpotoval svet. Najbolj zanimivo je pa to, da je do svojega 102. leta vztrajno tajil svoj pravi spol. Do tistih dob so ga namreč vsi imeli za samca; v 102. letu pa je znesel — jajce. Bistri kadaku je najbrže počakal, da je nastopila emancipacija svojo zmagovito pot.

stim kamenjem, a skakalo je kakor skačejo žoge. Naposled se je režiser domislil kruha. Spekli so posebne, čudno oblikovane kose kruha in jih metali na statiste. Prizor se je izvršno obnesel. Menda je marsikateri sestradani statist stisnil kakšen »kamen« v žep...

Neka angleška mladenka iz Hytha se je hotela te dni poročiti. Revica je imela pa hudo smolo. Ko je prvič stopila pred oltar, je ravno pred usodnim »daz duhovnika zadela kap. Nekaj dni nato je poskusila v drugo. Tedaj je pa — res nenavaden slučaj — zadela kap njeno mater. Nič čudnega menda ni, da je nevesta dobila živčni napad in da se zdaj sploh ne upa poročiti...

Večkrat smo že brali, kakšni nenavadni zapleti nastanejo, ako igra slučaj vloga detektiva. Se nikoli ni pa nikomur prišlo na um, da bi tatove utegnili razkrinkati — fata morgana. Te dni so tatovi nekim pastirjem iz Hortogabija na južnem Madžarskem ukradli pet konj. Pastirji so že mislili, da svojih živinčet ne bodo nikoli več videli, tedaj jim je pa nebo priskočilo na pomoč. Zagledali so fata morgano, in sicer Segedin, na poti v mesto pa dva možaka, kako ženeta njune konje. Pastirji so, ne bodi leni, hitro osedlali konje in v diru odjahali v 20 km oddaljeni Segedin. Tam so res našli tatova in svoje konje. — Na prastranih stepah Madžarske je fata morgana ravno tako pogosta kakor v Sahari.

ZRCALO naših dni

Za vsak prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Slovenski časopisi

V novi kavarni v nekem našem
zdravilišču nas je sedela večja druž-
ba. Zahtevali smo časopise in plačili
nam je prinesel »Neues Wiener Jour-
nal«, »Neue Freie Presse« in druge
tiste časopise.

Ko smo pa povprašali po slovenskih
časopisih, nam je rekel, da imajo
samo — »Mariborer Zeitung«... Frk

Težko je, če je človek bolan

Ko sem pred kratkim, na praznik,
stopil iz gostilne na trgu Sv. Jakoba,
sem opazil v veži ležati moža. Misli-
sem, da je vinjen, toda stražnik je
ugotovil, da je trezen, toda močno
bolan. Takoj je telefoniral po rešilni
avto, ki je po par minutah res pri-
šel. Toda na začudenje vseh je po-
vedal bolniški uslužbenec, da je bil
ta bolnik že dopolne v bolnišnici.
pa ni bilo prostora. Potem so ga od-
nesli pred cerkev ter ga položili na
kup peska. Takoj nato so pa odr-
zeli z avtom nazaj.

Torej, ker v bolnišnici ni bilo pro-
stora, je moral ta težko bolni revež
prespati hladno noč na prostem.

Iz naših trgovin

Nešteto krat slišimo, kako graja-
jo higijeno v naših trgovinah za živila
in nevljudnost, netaktnost in grobost
nekaterih trgovcev in njihovih usluž-
bencev, a še nihče se ni lotil dejstva,
ki je n. pr. mene že nešteto krat
zbadlo v oči.

Stopim v neko boljšo trgovino, da
si kupim nedrček, a kar nerodno mi
postane, ko zagledam same moške
prodajalce, ne vedo, kaj naj storim.
Naj se kar pri vratih obrnem in
grem? Med tem me pa že vpluden
prodajalec vpraša, kaj želim in hočeš,
nočeš mu tudi povem, kaj bi rada
kupila. Da bi popisovala, kakšne
mučne občutke sem imela, ko je pro-
dajalec razlagal pred menoj posa-
mezne kose in hvalil prednosti te ali
one vrste in ko sem videla, kako je
neki drug pomočnik razgrinjal pred
neko precej korpulentno damo svil-
ne hlače, ne najdem besed, le toliko
povem, da sem odšla iz trgovine
ogorčena, ne da bi kaj kupila.

Kaj takšnega nisem doživela še
nikjer, najmanj pa kje zunaj meja
naše domovine in mislim, da bi bilo
zelo potrebno, da prizadeti trgovci
to enkrat za vselej odpravijo. Ali je
res, tako težko urediti ženski oddel-
lek, kjer strežejo ženske, in moškega,
kjer so prodajalci moški? Saj ni po-
treba zato dveh prostorov, saj je
lahko en del trgovine namenjen da-
mam, drugi del pa gospodom, pa ne
bo noben prihajal v zadrego in se
ne bo v bodoče več izogibal trgovine.

Minka

Tudi graje vredno

Stanujem v lepem kraju na znožju
zelenega Pohorja, kjer je v veliki meri
razvita lesna trgovina in industrija.
Pohorci vozijo dan za dnem od ra-
nega jutra do pozne noči s planine
drva. Zgodilo se je pred nekaj dnevi,
da je pripeljal gospodar drva v do-
lino. Voz je bil zvrhano naložen s
težimi, mokrimi drvmi, najmanj 3 m³
jih je bilo — a v voz je bil vprežen
le en konjiček, slaboten, izmozgan in
mršav, da si mu zlahka prešel vsa
rebra. Ker je bil pa prostor za raz-
kladanje drv nekoliko višji od ceste,
ubogi konjiček ni mogel in ni mogel
zvoziti. Lastnik ga je pričel surovo
pretepiti z bičem, da so se mu kar
gube risale po telesu. A to še ni bilo
dovolj! Ker konj ni hotel potegniti,
je voznik — da bo bolj zaleglo — bič
obrnil ter začel udrihati z debelim
bičevnikom po trebuhu, po glavi itd.,
kamor je pač prišel. Stopila sem
do kmeta ter mu vljudno nasvetovala,
naj pripreže še par volov, ki so stali
v neposredni bližini. Pa mi je osorno
odgovoril:

»Če sem že tolikokrat zvozil brez
njih, bom še danes.« Odšla sem, a ko
sem čez dobršen čas prišla gledat, je
baš pripregel par volov. Torej po eno-
urnem trpinčenju uboge živali, ki je
bila že vsa izmučena!

Kaj pravite, g. urednik, ali bi ne
bilo umestno, da bi orožništvo bolj
pazilo tudi na takšne živinske vo-
znike in prijavljalo takšne primere v
strogo kaznovanje?

Ljubiteljica živali

Nagrade za prispevke, objavljene v
»Zrcalu naših dni«, izplačamo takoj,
če se njih pisec zglaš v naši upravi.
Po pošti pa nakazemo nagrade zaradi
obilice dela v upravi in zaradi prihran-
kov na poštinski šele tedaj, ko se na-
bere 40 do 50 nakazil. Reklamacije so
zato nepotrebne in nanje ne odgovar-
jamo.

Zamenjani dragulji

Napisal S. Guthi

Novela „Družinskega tednika“

I.

Policijski predstojnik me je ob 11.
uri ponoči poklical k sebi v neki mu-
ni zadevi. Ko sem prišel, sem ga
dobil v družbi zlatarja iz Dorotejine
ulice.

»Prosim, razložite dogodek še gospo-
du Tuzarju.« je dejal moj predstojnik
zlatarju.

Zlatar je šel z roko čez čelo, kakor
da bi moral svoje misli šele zbrati.
Potlej se je s stolom primaknil bliže
in je zašel:

»Nikar se ne čudite mojemu razbur-
jenju. Brez svoje krivde sem zabredel
v zelo mučen položaj. Pred kakšnimi
štirimi tedni je prišla v mojo trgovino
odlična, elegantna dama; predstavila
se mi je kot žena uglednega hišnega
posesnika Karla Sugarja. Iz ročne
torbice je vzela krasno, v svilnen papir
zavito verižico iz tridesetih rubinov,
smaragdov in briljantov. Veljala je
najmanj 8.000 pöngov.

»Ali milostljiva želi, da ji verižico
ocenim? sem jo vprašal.

»Ne, saj vem, koliko je vredna,« mi
je odgovorila lepa dama z nasmehom.
»Krasen nakit, ali ne? Želim samo, da
bi mi kamenje vdela v platino, kajti
zlatu ni nič več v modi.«

»Prosim,«

»In kdaj jo lahko dvignem?«

»Čez štirinaest dni.«

Gospa Sugarjeva je dragoceno veri-
žico pustila pri meni. Jaz sem se pa
takoj lotil dela. Vsak dragulj sem sam
vdela in nisem dragocenega nakita
po nobeni ceni hotel dati iz rok. Go-
spa Sugarjeva je okrasje dvignila in
je bila z izdelavo zelo zadovoljna.

Danes popoldne, nekako štirinaest
dni pozneje, je gospa Sugarjeva s svo-
jim možem vsa razburjena prišla v
mojo trgovino.

»Vi ste me nesramno osleparili!« je
vzkliknila. »Pri priči grem na policijo
in bom zahtevala preiskavo!«

»Dal vas bom zapreti!« je z nekim
posebnim mirom dejal še gospod
Sugar.

»Za božjo voljo, kaj se je pa vendar
zgodilo? Prosim, pojasnite mi!«

»Ali se mar upate še tajiti, da so
dragulji v moji verižici od prvega do
zadnjega zamenjani s ponarejenimi?«

»Da, s ponarejenimi,« je potrdil
gospod.

Presenečen sem poslušal to strašno
obdolžitev. Lahko bi se bil branil, toda
od začudenja nisem spravil besedice
iz sebe.

Gospa Sugarjeva mi je vrgla na
tizo platinasto verižico, ki je bila to-
čen posnetek njene. In namesto tride-
setih draguljev je pred menoj ležalo
samo ponarejeno kamenje.

»To ni moje delo!« sem pojasnil.

Gospa Sugarjeva je spet vzela z
mize verižico.

»To je pa še nesramno povrh!« je
vzkliknila. »Daj vam 48 ur časa, da
svet uredite. Če bi mi v tem času ne
vstavili v verižico spet mojih dragu-
ljev, bom zahtevala preiskavo!«

»To je konec cele zgodbe,« je za-
ključil draguljar.

To je bila nad vse silna zadeva,
kajti o trgovčevi časti ni bilo mogoče
dvomiti. Zlatar Brock vodi že približ-
no 20 let ugledno in dobro vpeljano
trgovino. Preveč je zmerom pazil na
svoje dobro ime, da bi se omadeževal

s takšnim zločinom. Zvedel sem od
svojega šefa, da je bil gospod Sugar
nekoč zelo bogat. Vzlic temu, da je
zgubil zelo veliko denarja na borzah,
je bil še zmerom premožen. Imel je
več hiš, razen tega je bil še član rav-
natelstev pri nekaterih delniških dru-
žbah, in je bil od glave do pete po-
štenjak. Skoraj ne verjamem, da bi
ta poštenjak brez vednosti svoje žene
zamenjal drage kamne s ponarejeni-
mi! Gospa Sugarjeva, lepa, domišljava
žena, je bila splošno znana osebnost
pri popoldanskih sestankih mnogih do-
brodelnih ustanov. Moj predstojnik ni
niti malo dvomil o njeni poštenosti.

Vendar je rekel:

»Nedvomno je eden teh treh ljudi
kriv.«

»Torej tudi mene sumite?« je ves
iz sebe dejal zlatar.

»Zaenkrat že! Mogoče vas že jutri
ne bomo več sumili, a za danes je
moja sumnja še upravičena... Gospa
Sugarjeva vam je dala rok 48ih ur.
Dotlej vam bom morda že lahko po-
vedal, kdo je pravi krivec!«

Ko sem odšel iz poslopja policijske-
ga ravnateljstva, je bila približno ena
ura ponoči. Premišljeval sem:

»Zlatar je bržkone nedolžen. Če bi
on zamenjal lahke kamne, bi moral
pač že vnaprej računati s tem, da bo
prej ali slej prišla njegova sleparija
na dan in da bodo v prvi vrsti sum-
nili njega. To bi bilo preveč tvega-
no! Črtajo torej Brocka iz tega tri-
kota... Sumnja torej ostane na zakon-
ekem paru. Ali je Sugar res bogat?
O, saj tudi bogataši čisto postanejo iz
lakomnosti zločinci. Če sem prepričan,
da je zlatar nedolžen, sta poleg kriva,
ali njegova žena, ali Sugar. Morda ce-
lo oboje!«

V teh mislih sem prišel do kavarne
Franc, ki so se v njej mudili večina
sami sumljivi ljudje. Vstopil sem. Se-
del v kotiček pri oknu in sem opazo-
val goste. Videl sem veliko dobrih
starih »znancev«. Nekateri so me opa-
zili in so jo koj pobrali iz kavarne.
Pri bližnji mizi je pa sedel neki mož,
ki je ravno naročal najdražji šampa-
njec.

Ravodvedno sem se mu približal. Bil
je lep mladenič, star približno 35 let.
Od sene do brade je imel dolgo braz-
gotino. Hudiča! Ta obraz sem pa že
nekje videl. Tlesnil sem samotnega
pivca po rami.

»Servus, stari prijatelj!«

»S kom imam čast?«

»Nikar se ne delaj, ko da me ne po-
znaš. Jaz sem vendar Tuzar.«

»Tuzar — ah da!... Pojdi, prijatelj,
pij z menoj!«

»Res, zelo sem vesel, da te spet vi-
dim,« sem vzdihnil.

Mislil je, da tudi jaz spadam k nje-
govi družbi.

»Po svežbi moramo hoditi z odprtimi
oči,« je menil, »potlej je šele člove-
ku svet odprti! Na primer, jaz sem s
svojo usodo čisto zadovoljen!«

»Si bil v inozemstvu?«

»Samo nekaj časa. Zdaj sem spet
tu. Napredoval sem do lakaja. V tem
poklicu sem toliko prišlužil, da bi la-
hko naprej mirno živel.«

»Pri kom si pa služil?«

»Tega moža ti ne poznaš! Na vsak
način je vreden pomilovanja, kajti
njegova žena ga vara.«

»S kom?«

»Poglej ga no, kako me sprašuje.
Tako si radoveden, ko da bi hotel po-
stati policaj.« Globoko je srknil iz ča-
še. »Ime ni važno zame. Zaupam ti
samo, da se mi je posrečilo zasiti
pisma ženiniga hišnega prijatelja.«

»In zato zdaj korenito izsiljuješ
denar od te ženske?«

»Ako bi bil ti na mojem mestu, bi
storil isto. Sicer je pa zdaj že vse kon-
čano. Prijateljsko sva se razšla. Milo-
stljiva mi je dala celo za spomin svo-
jo sliko, ki jo skoraj zmerom nosim
na sru.«

Pokazal mi je fotografijo. Natančno
sem si jo ogledal in si jo dobro za-
pomnil. Slika je predstavljala lepo,
elegantno damo, kakšnih 35 let.

»Lopov, gotovo jo je ukradel. On bo
že vedel zakaj,« sem si mislil.

»Poslušaj, Tuzar! Vino mi je razve-
zalo jezik. Preveč sem ti že zblebetal.
Zdaj pa pojdi! Ne bi rad, da bi naju
videl detektiv skupaj. Lahko bi si mi-
slil, da kaj kujeva.«

»Prav imaš.«

Plačal sem in šel domov.

Ko sem drugi dan koračil po »Rin-
gu«, mi je oko na lepem obstalo na
fotografiji neke dame. Visela je med
mnogimi drugimi slikami v izložbi ne-
kega fotografa. Ko ukopan sem obstal.
Ali nisem to sliko že snoči videl? Lo-
pov je sicer vso stvar prikrival in mi
ni hotel izdati njenega imena, a zdaj
bom zvedel zani.

Stopil sem v fotografsko delavnico
in sem se predstavil:

»Tuzar, policijski uradnik.«

»Želite?«

Nekaj časa sem se oziral po sobi,
potlej sem pa pokazal na sliko, ki je
visela na steni in rekel:

»Rad bi zvedel ime dame, ki je
slika visi na zidu.«

Fotograf je pogledal sliko, potlej je
pa začel brskati po dolgi, ozki knjigi.
»To je gospa Rossetta Sugarjeva, sta-
nuje na Elisabethni cesti 23.«

Težko sem skrival svoje začudenje.

»Najlepša hvala!« sem vzkliknil in
zdrvel po stopnicah...

II.

Točno ob 12. sem sedel lepi gospe
Sugarjevi nasproti v njenem salonu.
Brez ovinkov sem prešel k stvari.

»Milostljiva, vi dolžite zlatarja Bro-
cka, da je drage kamne v vaši veri-
žici zamenjal s ponarejenimi. V sve-
sti si svoje nedolžnosti, se je obupani
mož obrnil do nas, da bi ga branili
pred vami.«

»No? in česa želite od mene?«

»Samo malenkost. Uvideli boste, mi-
lostljiva, da morate svojo napako po-
praviti. V pismu se oprostite zlatarju
in zadeva bo s tem končana.«

»Ali ste znoreli? Človeka, ki me je
okradel, naj prosim odpuščanja?« je
ogorčeno vprašala.

»Morate ga prositi oprostjenja,
ker ste ga brez dokazov obdolžili,«
sem vztrajal.

»Kako pridem do tega?«

»Poverili so mi nalogo, da razja-
nim to zadevo. Nimam se pa zahvaliti
svoji iznajdljivosti, temveč srečnemu
slučaju, da sem tako hitro prišel na
cilj. Zvedel sem, da ste vi sami daro-
(Nadaljevanje na 8. strani)

Ali ste zadovoljni s svojim šefom?

Odgovorite odkrito, a pazite, da vas šef ne zaloti!

1. Ali ste že kdaj sanjali, da je vaš
šef pri vas v službi in da ste vi nje-
gov šef?

2. Ali zjutraj že koj po njegovih mu-
nah opazite, ali je vaš šef dobro spal?

3. Ali že v njegovem vedenju do žen-
skega osebja spoznate, ali je imel vi-
soki gospod dozna prepričev z ženo ali
pa s svojo ljubico?

4. Ali ima vaš šef za vaše napake
boljši spomin kakor za vaše dobre last-
nosti?

5. Če ste imeli lepega dne kakšno
dobro idejo, ali vas je potlej vaš šef
nekaj dni nato nedolžno vprašal: »Ali
si nisem to dobro izmislil?« In ali na-
robe poskuša krivdo za svoje neuspehe
zvaliti na vas?

6. Ali meni vaš šef, da brez njega
delo ne gre? Ali je na koncu koncev
celo razočaran, če je šlo med njegovim
dopustom delo gladko od rok?

7. Denimo, da mora vaš šef iz ka-
tereke koli vzroka ostati pol ure ali pa
eno uro dalje v pisarni; ali vas tedaj
pokliče, tik preden zaprete pisarno, na
razgovor, ali vam pa da neodložljivo
delo, da tudi vi ne morete točno iz
pisarne?

8. Ali je vašemu šefu mnogo do tega,
da obkudujete njegove nove samovez-
nice?

9. Ali je nejevoljen, če mu kaj po-
pravite pri njegovem narekovanju ali
pa kakšno njegovo odredbo?

10. Ali trdi vaš šef, da je delal
pozno v noč, čeprav natanko veste, da
se je prejšnji večer zmenil za krok s
svojimi prijatelji?

11. Ali si vaš šef domišlja, da je
rojen za nekaj posebnega? Ali živi v
veri, da njegove mnogotere zmožnosti
ne pridejo na njegovem zdanjem pod-
ročju popolnoma do veljave?

12. Ali vaš šef rad o sebi govori? Ali
prerешetava s svojimi uslužbenci razna
politična in svetovnonazorna vpraša-
nja, vedoč, da se mu tako nihče ne bo
drznil oporekati?

13. Ali živi vaš šef v veri, da je po-
doben temu ali onemu filmskemu
zvezdniku (če ima čedno postavbo) in
če ima trebušček, ali rad koketira z
mislijo, da je podoben Napoleonu?

14. Ali si skušate urediti dopust ta-
ko, da se ne ujema z dopustom vašega
šefa — samo zato, da boste kar naj-
bolje uživali časi, ko njega ni v pisarni?

15. Ako bi zadeli v loteriji glavni do-
bitek, ali bi tedaj stopili k svojemu
šefu in se vljudno od njega poslovili,
ali bi mu pa — vendar že! — zalučali

brezobzirno v obraz vse, kar vam je
kdaj ležalo na sru?

In zdaj preberite:

Če ste na več ko 8 vprašanj odgo-
vorili »ne«, pač nimate vzroka, da bi
se nad svojim šefom pritoževali.

Če ste na več ko 12 vprašanj odgo-
vorili »da«, se pa kar hitro razglejte
po kakšni drugi službi! Kajti če se
boste lepega dne opogumili in pove-
dali svojemu šefu v obraz svoje mne-
nje, boste zleteli iz službe. Če boste pa
leta in leta nosili v sru grenkobo in
jezo, se vam bo še slabše godilo; ame-
riški zdravniki so namreč ugotovili, da
se ljudem, ki leta in leta požirajo jezo,
zožijo žile in dobe previsok krvni pri-
stisk.

Uslužbenici, ki so na več ko 12 vpra-
šanj odgovorili »ne«, imajo prej ko ne
premalo daru za opazovanje...

Uslužbenke pa, ki so odgovorile na
več ko 12 vprašanj »ne«, naj bi prav
za prav tudi spremenile službo, kajti
vse kaže, da so jim zdanji šefi nekam
zelo pri sru...

(Glede menjave služb je pisec gor-
njega članka novorojenček ali pa ne-
popravljen optimist! Op. stroje piske.)

RADENSKO ZDRAVILNO KOPALIŠČE

zdravi z dobrim uspehom bolezni srca,
ledvice, živce, nervozno, želodce, jetra, žem-
ske katere, spolne motnje, notranje žleze.
Ako trpite od katere teh bolezni ali sploh
obiskujete zdravilišče, zahtevajte naš pro-
spekt, v katerem imate mnogo koristnih
navodil o zdravlju.

Uprava Radenskega zdravilnega
kopališča

SLATINA RADENCI

Direktni vagon za zdravilišče SLATINA
RADENCI odhaja iz Ljubljane ob 8.00 ter
prihaja v RADENCE ob 14.42.

Pismo iz Ljubljane

Ljubljana, julija.

Draga Darinka!

Popisati ti hočem svoje vtise o Ljub-
ljani. Zdaj sem namreč že mesec in
pol tu in sem marsikaj zanimivega
opazila. Čisto drug vtis dobi človek,
če živi v mestu nekaj mesecev kakor
pa, če se samo mimogrede za en dan
ustavi v njem.

Zivljenje v Ljubljani teče mirno
brez posebnih dogodivščin. Le tu in
tam se pobujajo študentje in demon-
strirajo. Živahnije postane mesto tu-
di takrat, kadar nas obiščejo kakšni
vseki gostje.

Poleti dobi Ljubljana čisto novo li-
ce. Študenti, ki so med šolskim letom
poživljali mesto, so odšli na svoje do-
move. Nekaj jih je še ostalo, a tudi ti
bodo kmalu odšli. Tudi mešani sami
odhajajo na počitnice. Prihajajo pa
drugi, to so tuji, ljubitelji bele Ljub-
ljane.

Vsak večer greva s prijateljico na
promenado, kjer srečujemo razne lju-
di. Že na zunaj se jim vidi, da niso
iz naših krajev. Prihajajo iz Tivolske-
ga gozda in vse pazljivo opazujejo.
Na obrazih se jim bereta zadovoljstvo
in sreča.

Pred kratkim sva sedeli na klopi,
na glavni promenadi v Tivolju. Bli-
žali sta se nama dve dami, ena mlaj-
ša, očito je imela šele šestnajst let,
in starejša, najbrže njena mati. Ker
so bile vse klopce zasedene, sta vpra-
šali ako smeta prisesti. Seveda sva ji-
ma vljudno napravili prostor. Bili sta
zelo elegantni. Ker sta bili tuji, me
je zanimalo, kako sedita o Ljubljani.

Govorili sta nemški. Razumela sem
vse prav dobro. Opazovali sta mimo-
doče in delali opazke. Kritizirali sta
obleke, postavbe itd. — kar pač rade de-
lamo vse ženske. Zelo veliko sta pa
poznali tujeve in iz pogovora sem spō-
znala, da stanujeta z nekaterimi v
istem hotelu. Mlada gospodična se je
posebno zanimala za gospode. Večkrat
sem ušla:

»Schau, der, der neben uns wohnt,
spaziert fast immer allein.« Ali pa:
»Diese Frau ist zu dick, an ihrer
statt möchte ich Abmagierungskur ma-
chen. So dick und klein, das ist ja
gar nicht schön.«

Neki gospod je prav vljudno pozdra-
vil gospodično. Ta je pa potlej rekla
svoji spremljevalki:

»Weisst du, der ist ein Schürzen-
jäger.«

Takšne in podobne opazke so letele
na mimoidoče. Ljubljano sta hvalili in
menili, da jima predvsem ugaja park.

Problemi našega časa

Henry Ford obhaja 75letnico

Menda ga ni človeka med nami, ki ne bi še nikoli izgovoril njegovo ime. Ime moža, ki si je s svojo genialnostjo, pa tudi s trdim delom in z vztrajnostjo pridobil milijonsko premoženje. Ime moža, ki je sestavil prvi avto in ki je uvedel »tekoči trak«. Ime moža, ki ima danes svoj delavski okraj v Detroitu z armado 80.000 delavcev — podjetnika, ki plačuje najvišje plače in prodaja po najnižjih cenah.

Kako je pa Henry Ford živel, da je ušakal vsa ta čudesa? Rodil se je 30. julija 1863. leta v Greenfieldu, kot sin farmarja. Družina je sklenila, da bo Henry, prvorojenec, postal kmet kakor njegov oče. A kaj more družina proti visokoletnim sanjam mladega Henryja!

V šoli so imeli radovednega a trmatega fantička za »bedačka«. Pozneje, ko je poskušal prve modele svojega stroja »brez konj«, so mu rekali ljudje »ubogi, zmešani Henry«. In še pozneje ni nihče verjel, da bo mogla ta puhačica, ropotajoča pošast, ki ji danes pravimo avto, izpodrinuti zanesljive in

ščica njegovih prijateljev posodila 750 tisoč dolarjev, da je ustanovil svojo prvo tovarno, »Ford Motor Company«.

Henry Ford je uvedel v industrijo čisto nova načela. On se je prvi zavzel, da bo imel dosti dobička samo pri izdelovanju na debelo, pri izdelovanju na hitro. Henry Ford si je ustvaril svoje bogastvo sam, s svojimi delavci in s svojo energijo. V njegovem ogromnem podjetju so se uresničile tri smernice njegovega ustvarjanja, smernice, ki na prvi pogled nikakor ne spadajo druga k drugi: najvišje plače, najnižje cene, največji dobiček.

Ford je še zmerom čvrst in čil, vzlic svojim sedmim križem in pol še zmerom sam vodi svoja podjetja, še zmerom sam dela, ustvarja. Tudi v tej njegovi neizčrpni energiji tiči skrivnost njegovih uspehov. In tudi s časom gre Ford: v svojih tovarnah ima najnovejše stroje, kajti izdelati mora kar najmodernejše avtomobile.

Dolga je bila pot, samo pomislimo: Ford je pričel delati s 15. leti, a svoj prvi večji, resnični uspeh je doživel kot 40letnik. In tudi pozneje je moral premagati marsikatero oviro, dokler niso stroji tekli, kakor je treba, dokler ni naraslo njegovo premoženje v milijone in milijarde. S svojimi 75 leti je pa Ford še zmerom zelo mladosten in podjeten n se zanima za vse probleme našega časa.

Če verjamete ali ne

Po najnovejši statistiki državnega zavarovalnega urada v Čikagu se več ljudi smrtno ponesreči doma, v lastnem stanovanju, kakor pa na cesti ali v poklicu. Leta 1932, so terjali vsi industrijski obrati v Združenih državah »samo« 15.000 človeških žrtev, medtem ko se je doma smrtno ponesrečilo kar 28.000 ljudi, 12.300 ljudi, t. j. 44 odstotkov, jih je umrlo zaradi padca. Tudi na Angleškem se ponesreči več ljudi doma, kakor jih pa umre na ulici.

Na mednarodni razstavi v San Diegu v Združenih državah je razkazoval pred leti razstavljalec Harry May robota, ki ga je bil sam izdelal. Ta robot je bil posebno zanimiv zato, ker je ubogal na povelje. Ko je nekdo izmed gledalcev vprašal, ali zna robot tudi streljati, je gospod May nabil samokres in ga pomolil robotu. Robot je prestopil nekaj korakov, se na lepem obrnil in pognal kroglo svojem gospodaru v hrbet. Harry May je nedvomno prvi človek, ki ga je ubil robot.

Vsako leto umre na Angleškem okrog 100 ljudi zaradi nerodnega padca iz postelje.

Na Dunaju živi mlad uradnik, Edward Kementitzer po imenu; čeprav mu je že krogla predrla srce, še zmerom živi in je celo popolnoma zdrav. Pred nekaj leti si je v samomorilnem namenu pognal kroglo iz vojaškega samokresa v srce. Takoj so ga prepeljali v bolnišnico, kjer so mu kroglo vzeli iz srca in rano zašili.

Japonski letalec Iyao Hisatomi je doživel srečo v nesreči, da je padel iz letala, nato pa spet nazaj v letalo. Vadil je velik obrat v zraku in je pri tem padel s svojega sedea. Med padanjem je pa opazil svoje letalo, kako plava tik pod njim, s prednjim delom obrnjenim navzdol. Še preden si je bil na jasnem, kaj naj stori, se je že

letalo vzravnilo in letalec je padel na njegovo krilo. Posrečilo se mu je splezati nazaj na sedež in brezhibno pristati.

Več velikih ameriških letalskih družb je sklenilo uvesti reden potniški promet čez Atlantik. Izračunali so že, da bo stala vožnja iz New Yorka v London okrog 450 dolarjev na osebo, torej okrog 20.000 dinarjev. Tako bo svet kmalu doživel reden potniški in poštini letalski promet čez Atlantik, posebno ker angleške letalske družbe najbrže ne bodo hotele zaostajati za ameriški. Takšen polet z novimi letali, ki jih še grade, bo trajal 24 ur.

V nekaterih avstrijskih krajih nosijo ženske pri narodnih nošah 12 do 14 spodnjih kril. Ta stara noša je te dni rešila življenje gospe Mariji Webovi iz Burgenlanda. Na poti domov jo je namreč napadel neki ropar;

Vsak teden druga

Z današnjim dnem pričenjamo na naši 7. strani prinašati vrsto šaljivih risb (tako imenovanih »stripov«), ki naj poskrbe za dobro voljo naših bralcev in naročnikov.

Stripi, ki jih bomo prinašali pod naslovom »VSAK TEDEEN DRUGA«, so tako uspešni, da bi bilo skoraj vsakršno besedišče odveč. Vendar jim bomo od časa do časa dodali besedišče, dve, da bodo vsem, prav vsem razumljivi.

V svojem stremljenju, da da svojim naročnikom in bralcem več in še boljše štivo, se tudi tokrat »Družinski tednik« ni pomišljal, ni ustrašil novih izdatkov, ampak je segel v žep v prepričanju, da je s tem pripomogel k zboljšani listu in da bodo z njim njegovi bralci še bolj zadovoljni kakor doslej.

Ne pozabite vsak teden kupiti »Družinski tednik« in ne pozabite pogledati tudi na 7. stran spodaj »VSAK TEDEEN DRUGO«!

posrečilo se ji je zbežati, a ropar je uštelil za njo, krogla je pa prodrla samo skozi 10 naškrobanih spodnjih kril, 11. krilo jo je pa ustavilo in rešilo gospe Webovi življenje.

Jožef Valentino je pri filmski družbi Cinema-Universal v Hollywoodu sestavil stekleno prizmo iz več steklenih plošč, nagnjenih druga proti drugi pod kotom 45°. To prizmo vstavi med leče filmskih aparatov in filmajo igralce tako plastično da se odražajo od ozadja, kakor bi jih bili fotografirali s stereoskopom.

V rimskih tovarnah za steklo so po dolgih poskusih pričeli izdelovati sintetsko steklo. Novo steklo je prav tako prozorno kakor navadno steklo in lahko staro steklo popolnoma nadomestja. Celo nekaj prednosti ima pred starim, silicijevim steklom, ker je zelo odporno proti pari, morski soli in rudninskim kislinam.

Najnovejši poskusi so pokazali, da je aluminij zelo pripraven za tkanje zelo mehke in tenke svile. To svilo bodo pričeli kmalu uporabljati za obleke; veliki angleški modni saloni so že naročili svojim risarjem, naj si izmislijo posebno svojevrstne kroje za obleke iz aluminija. Vse kaže, da se bo aluminij obnesel tudi za klobuke, ročne torbice in celo za čevlje; kajpak ga bodo pa drugače izdelovali kakor za obleke.

Med svetovno vojno je izgubil Anglež James Hosie pri nekem plinskem napadu vid. Nekaj let pozneje se je pri neki nesreči udaril za glavo ob kamenit steber in sekundo nato — spregledal.

Mravlje — sponke za rane

Po članku Ide Hurstove v »Everybody's Weeklyju«

Ko sem se z majhno arabsko ladjo vozila vzdolž vzhodnoafriške obale, sem spoznala neko dekle iz plemena Kikuyu; tožila je o hudih bolečinah v levem boku in je bila ravno na poti v neko vas, v bližini Mogdiša, kjer naj bi jo pregledal neki slavni padar. Vzela sem jo torej na našo ladjo. Med potjo se je pa njeno stanje poslabšalo in njen bok je hudo otekel. Ko smo prispeli, je morala posadka zgraditi nosilnico iz palic, da smo dekle lahko prinesli na kopno.

Padar je sedel v svoji koči na tleh. Črnc je bil, majhen, debel in star ko Metuzalem. Ko smo vstopili, je renčaje vstal, si ogledal deklečin bok in zadal nekaj vprašanj; bolnica je nanje naposlo plašno, nasploh zaupno odgovarjala.

Na lepem je stari mož bližnjemu domačinu nekaj zalajal in ta je nato nad majhnim ognjem razbelil nekakšen pipec, da je bil kar belo žareč. Med tem, ko je nož hladil, je padar velet dekletu naj vstane; ko je poskušala stopiti na noge, je padar od zadaj priskočil in jo s kijem močno udaril v bližino senc. Dekle se je z lahkim vzklikom zgrudilo.

Položil jo je čez obel kamen na tleh

in ji hitro zadal čeden, majhen urez v bok. Njegovi gibi so mi vili nekakšno zaupanje vanj. Ker pa ne morem prenesti pogleda na kri, sem se obrnila vstran. Arabec, ki me je spremljal, me je potegnil za rokav in zasepetal: »Pojdite, gremo iskat mravlje.« Šla sem z njim iz koč in naslednje pol ure vse posvetila nabiranju ogromnih črnih afriških mravelj. Okrog dvajset živih mravelj sva v majhni vrečki prinesla v koč. Eden mojih prstov je hudo krvavel na tistem kraju, kjer je ena izmed mrčin zasadila vanj svoje ostre klešče.

Operacije je bilo konec in globok vzdih je dal slutiti, da se bo dekle kmalu zavedlo. Padar je vzel iz vrečice eno mravljo in jo položil na rano v boku naše pacientke. Takoj je mravlja zaprla svoje klešče in spojila tisti del rane skupaj in kakor neizprosna smrt sama ni popustila, da bi se zrahljala. Starec je vzel še eno mravljo in nato še eno, dokler niso mravlje strnile vse rane in jo držale skupaj. Nato jim je odrezal telesa in je pustil, da so le glave in čeljusti tičale globoko v rani. Ostali smo še nekaj časa v vasi in lahko sem se na lastne oči prepričala, kako se je bolnici zdravje od dne do dne boljšalo. Ko se je njena rana zacelila, so razpadle mravlje v nedolžen bel prah. Preprosta medicina je torej za moje Kikuyu-prijateljico storila toliko, kolikor bi moglo storiti kar najbolj moderno zdravljenje v sodobni bolnišnici.

Hrom deček je šest tednov preživel z železnimi pljuči

Pariz, julija. Komaj dober mesec je preteklo, kar je Fred Snite, sin multimilijonarja iz Čikaga, lahko vsaj za nekaj ur na dan odložil svoja železna pljuča. Do tistih dob je pa več ko dve leti živel s železnimi pljuči in se ni niti za trenutek otrešal svojega strašnega oklepa.

Zdi se, da je ta izredni primer Freda Sniteja zelo podoben bolezni 9-letnega Erika Marchanda. Njegovo čudežno ozdravljenje bo zdaj preiskovalo 150 angleških zdravnikov.

Deset mesecev je že, odkar je mali Erik ohromel. Dali so mu, kakor Fredu Sniteju, železna pljuča in šest tednov je moral nepremično ležati v njih.

Na lepem so pa začela dečkova pljuča znova delovati. Lahko bi se že otrešal dolge cevi, ki mu je iz nje gledala samo glava, a zdravniki so opazili, da so njegove roke in noge še hrome. Tako so dali njegovo ubogo telesce v nov kovinski okvir, ki naj bi ga pozdravil. Vsak dan dajo njegovo posteljo v predor z električnimi žarnicami; tukaj učinkuje nanj elektrika pol ure, najprej po hrbtu, potem pa še po trebuhu.

Erik se včasih spomni, kako se je igral na ulici s svojimi tovariši in zopet se mu zazdi, da je življenje lepo, kajti zdravnik mu je obljubil, da bo kmalu šodil.

Vsak dan gre Erik v bolnišnico v šolo; njegovo posteljo peljejo v sobo, kjer dobi še druge tovariše. Tam jih poučuje profesor iz bližnje šole. Ubogi mali bolniček pa ve, kako se vsi trudijo, da bi ga rešili. Ko je zvedel, da je dobil brata, je prosil, naj ga imenujejo Henri, tako je namreč ime zdravniku, ki ga je ozdravil.

16. nadaljevanje

»Karla!« je Helena presunljivo zakričala. »Nehaj vendar, tak nehai žel! Tega ne morem slišati! Ne, res ne! Saj vem, da sem napak delala, ali Karla, prišlo je iznenada, pri meni in pri njem. Še sama ne vem, kako. Saj ti je hotel ostati zvest. Karla, za božjo voljo! A njegove ljubezni, njegove ljubezni, te ti nisem mogla ukrasti, kajti te nisi imela nikoli, prav nikoli!«

Njen glas je preplnil njo samo. Nato se je opotekla, padla, in si obraz zakrila z rokami.

»Ko bi bila vsaj že mrtva!« je šepnila. »Oh, ne morem več!«

»Kakor v moderni dramati!« je siknila Karla, ko sem Heleno s težavo porabala s tal in jo posedla na stol. »Nikoli torej nisem imela njegove ljubezni? No, tudi prav! Stvar se pa s tem vendarle nič ne spremeni. Lahko, da ti je kaj navzeal. Kaj vse moški ženski ne natvezi, če bi jo rad prestopil. No, to sem mu že odpustila. Saj ne more nič zato, da je postal takšen. Njegova mati je bila Cordejeva in vsi Cordejevi so norci že od nekdaj. Vsi bi radi nekaj postali in napravili nekaj posebnega — Jurij te je postavil za prednico in spremenil lepi grad v zavod za stare babnice. No, lepo! Vzbujačo bo pozornost. — Zdal bom pa še jaz stavila pogoj! Tukaj si živel zelo po svoji volji. Jaz sem ti kajpak vse pustila, ker mi ni bilo do tega, da bi se družila s teboj. Tega mora biti zdaj konec, ker že vzbuja pozornost. Neumannovi so me že spet vprašali, ali je res, da sva spri, češ da te nikoli ne srečajo pri nas. Nič več me ne veseli, da bi še dalje sama igrala komedijo. Prosim te moram, da mi pomagaš. Odslej se boš čim večkrat potrudila priti v Veliko Zülo, posebno, kadar bomo imeli obisk. Nisem namreč prav nič ljubosumna, to bi bilo smešno. Torej, priti moraš! Drugo nedeljo bodo pri nas na kosilu Neumannovi. Pri njih je na

PREPOVEDANA LJUBEZEN

PO NEMŠKEM IZVIRNIKU PRIREDILA R. L.

LJUBEZENSKI
ROMAN DVEH
MLADIH LJUDI

obisku neka sestrična. Prišli bodo še Breitenfeldovi, nadgozdarjevi in zdravnik. Tako in tako je že čas,« je postavila s porogljivim podsmehom, »da te uvedem med ljudi. Gospodično Meissnovo prav tako prosim. Lepo se obleci! Namisljena utrujenost ne bo veljala. Vseeno bom našla sredstva in pota, da te bomo spravili tjakaj, razumesh?«

Helena je planila s stola. Pokleknila je in stegnila roke proti Karli. »Ne!« je zakričala. »Samo tega ne, Karla! Če imaš v sebi le trohico usmiljenja, le tega ne! Ne vztrajaj pri tem! Ne morem ga spet videti, ne morem!«

»Prav žal mi je! Pri tem vztrajam! Sicer pa, gospodična Meissnova, ali ne bi hoteli prižgati luč?«

In ko sem trepetaje naglo privila luč, sem zaslišala brezupen in skrušen Helenin glas.

»Stori, le stori to!« je rekla. »Hujšega se mi tako in tako ne more zgoditi. Vse, prav vse mi bo ljubše kakor to življenje v laži in hrepenenju, le stori. Vsemu svetu izkriči, kaj sem naredila. Jaz bom pa šla z otrokom na cesto in bom rajši beračila kakor...«

»No, mislim, da se boš še premislila,« je odgovorila Karla. »Mislimi moraš pač tudi na ime najinega očetja in na moža, ki si mu zmešala glavo in ki je postal najbolj usmiljenja vreden človek, kar tudi v resnici je. In naposled moraš misliti še na otroka, ki se v rokah beračice na cesti, kakor si tragično pripomnila, najbrže ne bi

najboljše počutil. Te tvoje odločitve se torej ne bojim.«

Umolknila je in gledala sestro, ki je klečala pred njo in si v razdvojenosti pritiskala roke na obraz.

»Neznansko krivico mi delaš, Karla,« je nazadnje zatarnala. »Ne smeš dopustiti, da bi se z Jurijem spet sestala, kajti midva se ljubiva in se bova ljubila vse do smrti. To moraš zvedeti zdaj, v tem trenutku, ko terjaš od mene nekaj nečloveškega. Ali tudi še zdaj zahtevaš, Karla?«

Karla jo je pogledala in se zasmejala, zasmejala se je, kakor bi se imenito zabavala in odšla proti vratom.

»Ne, tvegala bom, mala. Pridi, si, cer, saj veš...«

Odšla je. Trdo je zaprla vrata, da je v sobi kar zadonel in Helena, uboga, komaj ozdravljena Helena je kakor uničena ležala na tleh.

»To je najtežje,« je rekla, ko sem ji drugo nedeljo pomagala obleči preprosto belo obleko. »Teta, to je neznansko težko! Če bi tebe ne imela, ne bi zmogla,« je zagotavljala, ko je šla z menoj v cerkev.

Bil je junjski dan, poln nebesne sinjine in rožnega vonja, poln veselih obrazov in pisanih svetlih oblek. Pražnje oblečeni ljudje so po vseh stezah in potih prihajali v cerkev. S Heleno sva sedli na najine stare prostore, ki sva na njih sedeli, ko sva hodili v cerkev še iz nadgozdarne. Mnogo lepši, prijazni pogledov je obviselo na njenem lepem, žalostnem dekliškem obrazu in neka stara gošpa je med zvenenjem zvonov, ki sta

se gugala nad nami v cerkvenem stolpu, s piskajočim glasom vprašala: »Ali ste res to vi? Kje ste pa pustili svoja rdeča lica, gospodična Helena?«

Helena se je prestrašila, naglo prikimala in pobesila pogled na sklenjene roke. V župniškovi klopi pod prižnico je sedela gospa pastorjeva in zaskrbljeno gledala Heleno. Zgoraj v gosposki klopi se je pa šopirila Karla v novem poletnem klobuku, posejanem z rožami in naju milostno pozdravila. Nato so zvonovi utihnili, orgle so mogočno zadoneli in vsi verniki so pobožno zapeli:

»Hvalimo gospoda...«

Najin stari prijatelj je z lece govoril tolažilne in bodrilne besede, ki so olajševalno in pomirjajoče legle na Helenino srce, čeprav v njenih prsah niso mogle čisto zatreti divjega viharja. Helena mi je pozneje zatrjevala, da ji je bilo tisto jutro pri duši tako tesno, kakor na smrt obsojenemu.

»Teta,« me je zaprosila, opiraje se na mojo roko, ko sva po maši stopali iz cerkve, »teta, pomagaj mi vendar, ostani danes ves dan pri meni. Ne morem ti popisati, kako me moja krivda boli, hkrati ga imam pa tako neskončno rada in prav bi bilo le to, da ga ne bi videla. Oh, teta, ali slišiš? Ostani pri meni, ostani pri meni!«

»Seveda, seveda. Saj bom...«

Zdaj je svojo roko ježno potegnula iz moje in čisto tih dejala:

»Saj ti ne moreš vedeti, kako je vse to težko. Ne poznaš moje ljubezni, ne veš, kako je velika...«

Zdajci je utihnila, kajti pridružila se nama je Karla, da bi naju s svojim vozom odpeljala nazaj v Veliko Zülo. Pred vsemi ljudmi je poljubila Heleno, je vprito srmečega ljudstva potegnili v voz in z nasmehom vračala spoštljive in prijazne pozdrave kmetov in delavcev tu pred cerkvi in tudi potlej med vožnjo v grad.

»Kajne?« je smeje se rekla Karla, »ti tukaj najbrže vsi mislijo, da se bova iz ljubezni kar pojedli. Naj te le mislijo, saj prav to hočem. Danes opoldne boš sedela med dvema mladima gospodoma, nadgozdarjem in zdravnikom. Nasproti ti bo pa sedel Breitenfeld. Ko smo prišli v Veliko Zülo, je rekla: »Pojdi takoj v salon k Juriju, pogledaj moram še v kuhinjo.«

Helena je stopila za menoj. Gledali sva skozi odprta krilna vrata na teraso in zapazili preinili stol, ki je v njem v dve gubi sedel Jurij.

Helena je vztrepetala. Neutolažljiva žalost se je zrcalila na njenem obrazu.

»Teta, to je, to naj bi bil Jurij, ta ubogi, mali mož, teta...« Iznenada se je obrnila stran. »Ne morem, ne morem... pusti me stran...«

»Prejdi, Helena, ne pokaži mu, da si se postredila... Peljala te bom k njemu... Pojdi!«

Tedaj je pa iznenada stopila naprej in mi namignila, naj ostanem zunaj. Šla sem k sobnim vratom, in ko sem jih zaprla, sem videla, kako je Helena pred Jurijem pokleknila, zarila obraz v odejo na njegovem naročju in ramena so ji v vročem ihtenju podhtevala.

Stala sem zunaj v veliki predsobi, v strahu, da ne bi kdo prišel in motil to žalostno svidenje. Vendar je preteklo dobre četrt ure, preden se je prikazala Karla.

»No?« me je vprašala. »Kajak pa stojite zunaj?«

»Heleno čakam...«

»Ali je pri mojem možu?«

»Mislim, da...«

Državna razredna loterija

Zrebanje V. glavnega in zadnjega razreda tekočega 36. razreda srečk se bo vršilo po loterijskem načrtu v času 11. avgusta do zaključno 7. septembra t. l. in to:

V Beogradu: 11., 12., 13., 15., 16., 17., 18., 19., 20. in 22. avgusta in v Skoplju: 26., 27., 29., 30., 31. avgusta in 1., 2., 3., 5. in 7. septembra t. l. V tem zrebanju bodo 7. septembra t. l. izžrebane štiri premije in to:

od din 400.000.—, 500.000.—, 1.000.000.—, 2.000.000.—.

Poleg teh premij bo izžrebano veliko število dobitkov

od din 200.000.—	60.000.—	35.000.—	20.000.—
100.000.—	50.000.—	30.000.—	15.000.—
80.000.—	40.000.—	25.000.—	12.000.—
			10.000.—

in drugih manjših. — Skupen znesek dobitkov v tem zrebanju znaša

din 56,927.000.—

ki se bodo izplačali brez vsakršnega odbitka. — V najsrečnejšem primeru z možnim združenjem premije in dobitka lahko zadenete na tem zrebanju na eno srečko

din 3,200.000.—

Za izplačilo dobitkov jamči država kraljevine Jugoslavije. — Osebam, ki se že udeležujejo v igri 36. kola, je treba samo, da svoje srečke IV. razreda zamenjajo s srečkami V. razreda najdalje do 6. avgusta t. l. — Oni pa, ki nimajo srečk, a bi se želeli udeležiti na igri v V. glavnem razredu, jih morejo nabaviti pri pooblaščenih prodajalcih in njihovih preprodajalcih, ki so skoro v vsakem večjem kraju, a za doplačilno ceno in to:

za eno celo srečko din 1.000.—, za eno polovico srečke 500.—, za eno četrtinko srečke din 250.—.

Pobližja pojasnila z loterijskim načrtom in splošnimi pravili se dobe na zahtevo brezplačno pri vseh pooblaščenih prodajalcih srečk. — Radio-postaja v Beogradu bo objavljala poleg dnevnih vesti vsak dan tudi rezultate zrebanja za dobitke od din 5.000.— navzgor. — Z nakupom srečk državne razredne loterije vsak posameznik poleg osebnih koristi, ki jih more doseči, pomore obenem narodnemu gospodarstvu, obrti, industriji in vojnim invalidom, ker se čisti dobiček od prodaje srečk sorazmerno razdeli v prej omenjene svrhe.

zdej ali ne priznajte, pribito je tako ali tako!

Morda so zadele poslednje besede v črno, zakaj Ervin je hudo pobil. Kljub temu se je pa možato držal in hladno odgovoril:

»Ničesar mi ni treba priznati in ničesar tajiti, zakaj v teh stvarih sem odgovoren zgolj samemu sebi. Ne dovolim pa, da bi kdor koli o moji ženi tako govoril. Zgubil sem jo, to dobro vem, in zdaj tudi vem, kaj sem z njo zgubil. Toda prositi vas moram, da stvari, ki je postala zame tolikanj resna, ne pačite v komedijo. Tako, kakor ste dejali o moji ženi, bi bili vi ravnanji — Hana je pa drugačnega kova!«

Ničesar hujšega bi ne bil mogel reči, zakaj njegove besede so sprostile pri gospe Arnikovi vso razdraženost ženske, ki se je znala leta in leta kot svetovnjaška dama brzditi in je krotila nizke človeške instinkte. Zdej je tolikanj prikrita vroča narava izbruhnila z vso silovitostjo.

»Drugačnega kova?« je ponovila s podsmehljivim krikom. »Da, da, saj poznam tak umen in hladan način hlinjene vzvišenosti nad nami, ki imamo dovolj poguma, da se kažemo takšne, kakršne smo in poudarjamo našo osebnost. Poznam jih, ki mislijo, da je zakon, sklenjen pred oltarjem, najvišja zapoved in hkratu krinka za najnižkotnejšo podlost. Vi Nemci ste v tem oziru še posebno natančni — in pri vas zmaga vselej sveti zakon! Tudi vas, Ervin, bo vkoval v svoje verige!«

Tako in še hujše je sikala lepa Olga Pavlovna — in postala je v svoji neobzdrani ogorčenosti in strastnosti naravnost odurna. Njen glas, ki je sicer zvenel tako milo in mehko, je bil kričev in iz oči ji je sikal ogenj sovraštva, sovraštva zoper tisto ženo, ki ji je pripravila tolikšno ponižanje, zoper moža, ki se je nenadejano odvrnil od nje. V nemar je pustila vse dostojanstvo in je kipele samo še od nemočnega srda spricho užaljenega in ranjenega samoljubja.

Ervin je stal nepremično in jo je samo opazoval. Takšna je torej ta žena, ki je leta in leta klečapljal pred njo, ki je bila vladarica vsega njegovega mišljenja, vseh njegovih sanj in vsega njegovega koprnenja in hotenja!

Tokrat ji je bil pogledal v pravi obraz.

»Zdi se mi, da morava končati ta pogovor, milostiva,« je hladno odgovoril, ko je naposled molčala. »To gre

predaleč. Vse, kar sva si imela povedati sva si povedala, vsak na svoj način. Vse drugo si lahko prihraniva.«

Med tedajše glasnejšim prepričanjem seveda nista bila slišala lahkega trkanja. Nenadejano se je prikazal Ivan, noseč na gladnu neko posetnico.

»Z nikomer nočem govoriti!« je nahljila služabnika, toda skromni Ivan si je vendar dovolil opazko:

»Doktor Eckard je prišel — prav gotovo prinaša vesti od milostive gospodične!«

Ta obisk je bil kajpak za gospo Arnikovo zelo neljub, posebno v tem trenutku, toda moža, ki je bil Liziko vzel pod streho, ni smela kar tako meni nič tebi nič odsloviti. Zato se je prisilila k miru in je dejala:

»Naj vstopi!«

Tudi Ervin je ostal. Zunaj bi bil tako srečal strica, in njegovemu so koljenu odesu bi gotovo ne ušlo, da odhaja tako brž zaradi prepira.

Kljub temu je pa doktor Eckard takoj opazil, kaj se je tu godilo, vendar ni niti s trljanjem odesa pokazal, da kaj aluti. Z gospo vpljudnostjo se je približal dami, rekoč:

»Že včeraj sem prosil, da me prijavijo, milostiva, zdaj sem pa prišel, da vam osebno in natanko povem vse o nezdobi vaše gospodične hčere. Gospodična je kar zdrava in se dobro počuti. Nevarnosti že od začetka ni bilo nobene, zdaj so pa še bolečine v nogi ponehale. Samo brez moči je še gleženj — in gospodična ne sme stopiti na nogo.«

»Temu se ne bo dalo ogniti,« je odvrnila gospa Arnikova, ki je že spet obvladala svojo razburjenost. »Naročila sem, da prenesejo Liziko v nošilnici — in ker bo zdravnik sam nadzoroval prenos, se pač ni bati nevarnosti. Menda razumete, gospod doktor, da moram spricho poročila miss Lindsayeve vztrajati na tem, da mi pri priči izročite mojo hčer!«

»V nemilosti sem pri tej dami, to dobro vem,« je hladnokrvno odgovoril Eckard. »Toda malce preenergično je vendar nastopila in mi je v moji lastni hiši diktirala pogoje, ki jih po nobeni ceni nisem mogel sprejeti.«

»Miss Lindsayeve je vzvišena nad slehernim sumničenjem. Popolnoma zaupam vanjo. Poslala sem jo bila tja, da pripelje Liziko, ali pa da ji streže, ako bi bilo to potrebno. Oboje ste ji onemogočili. Vem, vam bi morala biti hvaležna za streho in za

pomoč, ki ste ju ponudili moji hčeri, in hvaležna sem vam tudi res, vam osebno namreč, toda tega, kar ste pod svojo streho nekemu drugemu dovolili, si ne morem razlagati. Vzgójite!«

Liziko moje hčere je neki tujec nagnal iz sobe, tujec, ki ste mu izročili mojo Liziko v oskrbo. Ne razumem vas, kako ste to mogli, ko pa gospod še zdravnik ni. Kot mati vas smem pa vprašati, kdo in kaj je ta tuj gospod?«

Sicer bi bila v izražanju gotovo obzirnejša, toda v njenih živcih je trepetalo še vse razburjenje pravkar minulega neprijetnega prizora z Brankovim. Razdraženost, ki jo je le s težavo krotila, se je zdaj obrnila še zoper novega gosta.

Ervin je od začudenja spricho novic skorajda pozabil zapreti usta, zakaj doslej ni bil vedel nič o skrivnostnih dogodkih na Prisojniku.

Doktor Eckard je ob surovem vprašanju iz ust te sicer tolikanj fine dame malone obnemel. Obraz se mu je zresnil in odgovor mu je šel le težko in po malem z jezika.

»Moj prijatelj — Aleksej!«

Zamenjani dragulji

Nadaljevanje s 4. strani

vali pristni okras svojemu nekdanjemu slugi, ki so ga pred kratkim izpustili iz kaznilnice. Ako se pa ne bojite sramote, potlej pa pustimo, da tudi drugi zvedo za to!«

Gledal sem damo naravnost v oči in sem videl, kako se je krčevito oprljala stola, da ne bi omahnila.

»Nikar ne obupajte, milostljiva, stvar se da še popraviti. Skrbel bom zato, da vas oni izsiljevalec ne bo več nadlegoval.«

Vsega je kriv samo ta lopov! Podlež!... Oh, ljubi Bog! Obupano je sklenila roka.

»Zakaj ste pa potem dolžili zlatarja?«

Pred kratkim sem bila s svojim možem v gledališču. Med odmorom naju je obiskala v loži neka prijateljica. Poročljivo me je vprašala:

»Draga moja, kam si vendar dala tvoj stari nakit?«

»Saj ga imam vendar na sebi!« sem odgovorila.

»Toda, toda... saj je vendar vsak kamen te verižice ponarejen!«

»Hvala, milostljiva, vse drugo si lah-

ko sam mislim. Ko vas je vaš mož vprašal, ste se izgovorili s tem, da je moral pač zlatar dragulje zamenjati. Zelo nepremišljeno ste ravnali! Zakaj niste rajši rekli, da ste verižico izgubili?«

Gospa Sugarjeva je napisala oprostilno pismo. Jaz sem pa tekel z njim k obupanemu zlatarju.

»Kako ste pa prišli do tega pisma?« je ves vesel vprašal.

»Ne sprašujte me,« sem dejal, »to naj ostane moja skrivnost!«

Radio Ljubljana

od 28. VI. do 3. VII. 1938.

ČETRETEK, 28. JULIJA.

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni kotiček ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Pomen karakterologije za življenje ■ 20.30: Prenos simfoničnega koncerta iz Rog. Slatine ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Cimermanov kvartet ■ Koniec ob 23. uri.

PETEK, 29. JULIJA.

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Plošče ■ 20.20: Ženska ura ■ 20.30: Prenos simfoničnega koncerta iz Rog. Slatine ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Angleške plošče ■ Koniec ob 23. uri.

SOBOTA, 30. JULIJA.

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Plošče ■ 18.00: Za delopust igrati Radijski orkester ■ 18.40: Socialno skrbstvo v Franciji ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: Zunanja politika ■ 20.30: Jožek in Ježek ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Koncert vesele glasbe ■ Koniec ob 23. uri.

NEDELJA, 31. JULIJA.

8.00: Radijski orkester ■ 9.00: Napovedi, poročila ■ 9.15: Plošče ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz ljublj. stolnice ■ 11.00: Prenos promenačnega koncerta ■ 12.00: Otroška ura ■ 12.30: Plošče ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Radijski orkester ■ 17.00 Kmet. ura ■ 17.30: Za nedeljski popoldan ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Plošče ■

20.30: Pevski koncert ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Kmečki trio ■ Koniec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 1. AVGUSTA.

12.00: Slavne pevke pojo ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Starine iz naših krajev, ki so zdaj v tujini (g. dr. Rajko Ložar) ■ 20.30: Prenos koncerta iz Dobrne ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Radijski orkester ■ Koniec ob 23. uri.

TOREK, 2. AVGUSTA.

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Šrnel »Skrjanček« ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Deset minut zabave ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Baročno slikarstvo ■ 20.30: Slovenske narodne ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Plošče ■ Koniec ob 23. uri.

SREDA, 3. AVGUSTA.

12.00: Plošče ■ 12.45: Poročila ■ 13.00: Napovedi ■ 13.20: Opoldanski koncert Radijskega orkestra ■ 18.00: Plošče ■ 18.40: Avgust v naravi ■ 19.00: Napovedi, poročila ■ 19.30: Nacionalna ura ■ 19.50: Plošče ■ 20.00: Slovenski vokalni kvintet ■ 20.40: Koncert Radijskega orkestra ■ 22.00: Napovedi, poročila ■ 22.15: Prenos lahke glasbe iz kavarne Nebotičnik ■ Koniec ob 23. uri.

FR. P. ZAJEC

IZPRASAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, toplomerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov itd. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno

Lahka letna oblačila, vefrne suknjiče, perilo itd. prodaja najceneje

Presker

Ljubljana, Sv. Petra c. 14